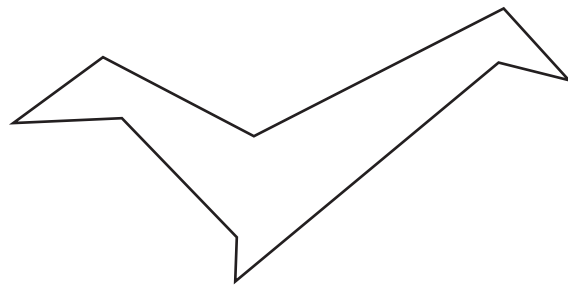

Aripi

ARIPI
Revistă literar artistică și de cultură a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești
Fondată în anul 1969, Serie nouă, 89-90/2018
Acord ISJ Argeș, nr. 713/16.02.2016

Redactor – șef
Prof. Manuela DÖVLEAC

Redactori – șefi onorifici

Prof. Petru STOICESCU

Redactori îndrumători

Prof. Ionel ȚUȚĂ

Prof. Iris TĂNĂSESCU
Prof. Eugenia HAGIMĂ
Prof. Miana Florentina POPA
Prof. Floarea MARTINESCU

Secretar de redacție
Prof. înv. primar Vicenția PÉTRACHE

Colectivul de redacție

Membri: Andreea-Lorelei BĂLȚAT, Raluca CONSTĂNTIN, Paula CREMENESCU, Alexandra Maria CRUCEANĂ, Andreea FLORESCU, Lăcrămioara GHÎȚĂ, Maria-Claudia GIUGEA, Alexandru IONICĂ, Adnana IVANA, Ana IORDACHE, Maia ISĂILĂ, Andrei-, Ruxandra-Gabriela LAZAR, Ana-Maria MARIN, Raluca MONDOC, Bianca MOTONEA, Ianis NAE, Andra NIȚULESCU, Alexandra OANCEA, Alexandra PIHA, Maria POPA, Rareș POPA, Anda-Teodora ROBEA, Andreea STOENICĂ, Antonia STOENICĂ-DRAGHICI, Sonia TĂNĂSESCU, Ana TUDOR

Colaboratori: Prof. Renata ALEXE, Col.(r) Ing. Alexandru MARIN

Coordonare
Prof. Dr. Marian HAIDUCU, director
Prof. Iris TĂNĂSESCU, director adjunct
Prof. Miana POPA
Prof. Manuela DÖVLEAC

Vignete și desene
Cercul de Arte Plastice al Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești,
Rădu Gabriel IOAN

DTP
Pr. Dr. Napoleon Nicolae DABU

Tipar
Editura Trialog Pitești

Aripi și suplimentul său **Arcade** sunt editate trimestrial de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești și se adresează în special elevilor, profesorilor și tuturor celor interesați de literatură și de artă
Site-ul Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești (inclusiv al revistei și suplimentului editate):
www.mihaieminescupitesti.ro
Facebook: Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” – Pitești

REDAȚIA
Str. Tineretului, nr.4, Pitești, Argeș, România
Tel/fax: 0248 252771, e-mail: aripi11@yahoo.com, sc_emin11@yahoo.com.

Omul...

„Indiscutabil, omenirea trece printr-una din cele mai critice perioade ale istoriei sale, o perioadă care – într-un viitor nu prea îndepărtat – poate duce lesne la întreaga sa dispariție”, scrie în 1970, Albert Szent-Györgyi în cartea sa „The CrazyApe”.

Ce a urmat în această direcție, ulterior publicării acestor gânduri, depășește cu mult intuiția autorului.

Ideea acutizării acestei crize și modalitățile de înlăturare a ei au generat continuu diverse studii și analize.

Cert este că evoluția tehnologiilor din ultimii 20 de ani ne pune pe gânduri în toate direcțiile implicate de dezvoltare a umanității.

Cauza a fost și este analizată din multe puncte de vedere: istoric, religios, politic, militar, social, economic etc.

„Există însă un factor, de care mai toată lumea a uitat: omul însuși, omul ca unitate și entitate biologică”.

Există o analogie a dezvoltării omului ca un șarpe. La anumite perioade de timp, omul își leapădă pielea cea veche și dobândește una nouă. Se pare că acest proces coincide cu perioadele de turbulență și cele calme ale istoriei

umanității.

Conform ideilor filozofice renașcentiste ale lui Erasmus, catalogat drept „primul european conștient” (Stefan Zweig), distincția dintre perioadele de turbulență și cele calme ale istoriei

omenirii are la bază ipoteza că perioadele de turbulență sunt cele de schimbare bruscă. Și cu cât este mai rapidă, cu atât turbulența este mai mare...

În perioada următoare, omul însuși este dator să răspundă la două întrebări:

1. „Ce a determinat schimbarea bruscă ce are loc în zilele noastre și cum poate intra omul în noua piele?”

2. „Va fi oare capabilă omenirea să supraviețuiască uneltirilor acelor oameni ai zilelor noastre care adesea se comportă ca niște maimuțe smintite decât ca niște ființe

umane întregi la minte?”

Bibliografie:

1. Albert Szent-Gyorgyi - „The Crazy Ape”, Philosophical Library Incorporated, New York, 1970.

Prof. Dr. Marian HAIDUCU

**ALBERT
SZENT-GYÖRGYI**

**THE CRAZY
APE**

Consensul reprezintă temelia unei reforme cu adevărat predictibile

Ligia Deca, Consilier de Stat Departamentul Educație și Cercetare, Administrația Prezidențială

Manuela Dovleac: Sunteți o persoană tânără, dar cu o carieră profesională remarcabilă. Care ar fi, din punctul dumneavoastră de vedere, reperele pe care și le poate alege un tânăr aflat pe băncile școlii pentru a urma o carieră de succes, pentru a fi un om de succes?

Ligia Deca: Nu există doi oameni la fel, cu toții suntem diferiți. De aceea, și „succesul” se definește diferit, în funcție de profilul și interesul fiecăruia.

Poți fi un extraordinar profesor, medic sau avocat, la fel cum poți fi un antreprenor, un actor, un bucătar sau un fermier de succes.

În acest context, este important ca fiecare copil să își stabilească propriile ținte, în acord cu ceea ce îi place și îl preocupă. Să aibă curajul de a visa și încrederea că poate ajunge acolo unde își dorește. Le recomand să aleagă o carieră într-un domeniu de care sunt pasionați și să țină foarte sus. E mult mai ușor să genereze schimbări și să se facă remarcați dacă pun un pic de pasiune în activitatea curentă pe care o derulează.

Cheia este ca în drumul către atingerea acestor ținte să își păstreze valorile, cele care ne definesc individualitatea și umanitatea. La fel de important este ca în acest drum să aibă sprijinul unor adulți care să îi înțeleagă, să le respecte unicitatea și să le ofere oportunități de învățare și dezvoltare adecvate fiecăruia.

Manuela Dovleac: Considerați că în România anului 2018, adevăratele valori și meritocrația sunt promovate? Dacă nu, asupra căror aspecte ar trebui să lucreze factorii decizionali?

Ligia Deca: E greu să generalizăm, dar în mod cert putem spune că meritocrația nu este promovată îndeajuns. Progresul în carieră este uneori determinat de vârstă, de apartenența politică, de atingerea unor obiective strict birocratice, de existența unor relații interpersonale mai degrabă decât de performanța efectivă.

Dar acestea țin până la urmă de un proces prin care societatea noastră trece, în care educația și comportamentul fiecăruia dintre noi vor ajunge să facă, sper, diferență.

În multe instituții și domenii a început să se dezvolte o masă critică de oameni talentați și dedicați, care reușesc să devină puncte de reper ale excelenței, să inspire și să genereze schimbare. Este important să încurajăm dezvoltarea acestora și să învățăm din exemplul lor.

Pentru a fi o societate cu adevărat meritocratică, acest principiu trebuie promovat la toate nivelurile și la toate vârstele. De aceea, modul în care școala abor

Ligia Deca (n. 1982) este doctor în științe politice, titlu acordat în 2016 de către Universitatea din Luxemburg. Este consilier de stat la Departamentul Educație și Cercetare al Administrației Prezidențiale începând cu anul 2015. A fost președinta Uniunii Europene a Studenților (2008-2010), asigurând reprezentarea intereselor a 11 milioane de studenți, din 37 de state, în relația cu Uniunea Europeană, Consiliul Europei, UNESCO și alte structuri europene competente în domeniul politicilor educaționale pentru învățământul terțiar. În perioada 2010 – 2012 a coordonat Secretariatul Procesului Bologna, coordonând procesul de organizare a Conferinței miniștrilor educației din statele membre ale European Higher Education Area (aprilie 2012). Face parte din Juriul European Award for Excellence in Teaching in the Social Sciences and Humanities acordat de Central European University (CEU). În anul 2014 a fost membră al Science in Education Expert Group – SEEG. De-a lungul anilor a participat la numeroase conferințe internaționale și s-a implicat activ în elaborarea analizelor și politicilor educaționale de cercetare în plan național și european.

dează evaluările și procesul educațional în sine, capacitatea profesorilor de fi mentori pentru elevilor lor, centrându-se pe nevoile și profilul fiecăruia, sunt esențiale pentru a dezvolta și exersa această competență în viitor. Dar acestea țin până la urmă de un proces prin care societatea noastră trece, în care educația și comportamentul fiecăruia dintre noi vor ajunge să facă, sper, diferența.

În multe instituții și domenii a început să se dezvolte o masă critică de oameni talentați și dedicați, care reușesc să devină puncte de reper ale excelenței, să inspire și să genereze schimbare. Este important să încurajăm dezvoltarea acestora și să învățăm din exemplul lor.

Pentru a fi o societate cu adevărat meritocratică, acest principiu trebuie promovat la toate nivelurile și la toate vârstele. De aceea, modul în care școala abordează evaluările și procesul educațional în sine, capacitatea profesorilor de fi mentori pentru elevii lor, centrându-se pe nevoile și profilul fiecăruia, sunt esențiale pentru a dezvolta și exersa această competență în viitor.

Manuela Dovleac: Proiectul „România Educată”, demarat de Președintele României este o consultare amplă și de durată. Puteți să ne spuneți mai mult cunoscute despre acest demers? Cum ați descrie această Românie în anul....2030?

Ligia Deca: „România Educată” își dorește să reaseze educația românească pe baze solide, să promoveze o serie de valori cheie pentru o societate democratică. Despre astfel de valori mă întrebați de altfel și dumneavoastră, mai devreme, sesizând pe de o parte carențele din societate și pe de altă parte necesitatea lor.

Demersul nostru vrea să ofere predictibilitate și să încurajeze performanța pentru fiecare membru al comunităților de educație, indiferent că sunt elevi, profesori, directori etc. Ne dorim să nu mai pierdem potențial și să le oferim tuturor copiilor șansa unei educații de calitate, în care să parcurgă un traseu flexibil adaptat visului pe care îl au.

M-ați întrebat cum pot avea tinerii o carieră de succes? Ei bine, printr-un sistem de educație centrat pe elev, care luptă pentru maximizarea potențialului fiecărui copil din bancă, în care metodele moderne și interactive de predare sunt dublate de o bună cunoaștere psiho-pedagogică, în care elevii și profesorii vin cu bucurie și găsesc motivare în ceea ce fac.

Absolvenții din 2030 nu se vor descurca dacă știu doar o meserie. Au nevoie de capacitatea de a învăța autonom, de a se specializa permanent și de a se adapta schimbărilor de pe piața muncii care au loc după absolvire.

Rezultatul proiectului, într-o variantă ideală, ar fi ca un copil care intră în viitor în clasa I să aibă un parcurs lipsit de schimbări normative, să știe clar ce opțiuni de formare are, cum și la ce va fi evaluat. Toată lumea are nevoie de mai multă predictibilitate: elevii, părinții acestora, angajatorii dar chiar și decidenții

De aceea, rezultatul proiectului „România Educată” sperăm să agrege ceva foarte important: consensul. Acesta reprezintă temelia unei reforme cu adevărat predictibile. De aceea viziunea și strategia care vor rezulta în curând au fost construite în cooperare cu universitățile, cu sindicatele profesorilor, cu organizațiile elevilor și studenților, cele ale

părinților și asociațiile neguvernamentale din zona educației, cu angajatorii și instituțiile publice cu atribuții pe zona de educație.

Manuela Dovleac: Care credeți că sunt elementele de bază, rădăcinile care ar putea înălța și susține această Românie?

Ligia Deca: În primul rând un corp profesoral bine pregătit. Meseria de cadru didactic trebuie să își recapete prestigiul pierdut și trebuie să devină atractivă pentru tinerii talentați. Acest lucru se poate face prin ameliorarea sistemului de formare al acestora și creșterea selectivității, dar și prin un sistem de remunerare care să îi recompenseze pe cei care aduc valoare adăugată (și nu doar excelență în valori absolute) comunității în care lucrează.

De asemenea, trebuie să reducem diferențele uriașe de rezultate între școli, filiere și medii. Avem nevoie de un sistem de învățământ profesional și tehnic de calitate, care să beneficieze de cooperarea angajatorilor și care să confere șanse mari de angajare absolvenților. Avem nevoie de măsuri de sprijin pentru școlile din mediul rural. Acest sprijin trebuie să se orienteze spre creșterea calității, dar și spre reducerea abandonului școlar, deoarece o țară cu demografie în scădere și migrație semnificativă ca România nu își poate permite să își lase tinerii să abandoneze școala sau să nu obțină o calificare.

Un alt aspect important este dezvoltarea rolului formativ al educației. Acesta trebuie să formeze nu doar buni specialiști pentru economie, ci și buni cetățeni români și europeni, persoane care înțeleg rolul și responsabilitățile individului într-un stat democratic.

Sunt și multe alte aspecte, pornind de la curriculum și continuând cu nevoia de flexibilitate a parcursului educațional, dar pentru mai multe informații vă recomandăm să urmăriți documentul de viziune al proiectului, care va fi lansat public anul acesta.

Manuela Dovleac: Vom alătura interviului dumneavoastră și câteva informații din CV-ul Consilierului de stat la Departamentul Educație și Cercetare al Administrației Prezidențiale, Ligia Deca, (dacă ne permiteți) din dorința de a le oferi elevilor noștri un model de excelență profesională.

Dumneavoastră ați avut modele pe care le-ați urmat?

Ligia Deca: Pentru mine femeile care au fost pionieri în diferite domenii și au marcat semnificativ România în ultima sută de ani sunt modele de urmat. Un astfel de exemplu este Sarmiza Bilcescu, prima femeie doctor în drept din lume. Vă invit să descoperiți toate aceste personalități marcante, pentru a da întreaga măsură istoriei Centenarului Marii Uniri.

Vă mulțumesc pentru amabilitate și vă doresc succes în continuare în activitatea dumneavoastră!

Prof. Manuela DOVLEAC

Familia în sânul poporului ales

A. Comunitatea familiilor fiilor lui Israel

După alungarea protopărinților Adam și Eva din Raiul desfătării, neamul omenesc s-a ghidat în viață, la începuturile istoriei, cu ajutorul reminiscențelor revelației divine edenice, legii morale naturale și conștiinței morale.

Data fiind pierderea stabilității fericite și despărțarea din ce în ce mai accentuată de Dumnezeu, omul a resimțit nevoia unei descoperiri de sus, a unei mâini care să-l călăuzească spre comuniunea teandrică pierdută.

Iubirea, Mila și Bunătatea Celui Negrăit (Yahweh) s-au revărsat în acord cu Dreptatea peste omenirea dezorientată și, prin alegerea lui Avraam și a celor din familia lui, a început

pregătirea neamului omenesc, prin neamul evreiesc, pentru venirea Izbăvitorului.

Marea familie a eberilor, a străinilor aleși de providența divină, se vai fi grupat înainte de robia egipteană în douăsprezece triburi, în douăsprezece familii, după fiecare dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob, fiul lui Isac, fiul lui Avraam.

Privindu-l pe Moise eliberatorul în fruntea celor douăsprezece seminții ale lui Israel, cum pășește prin descoperire de sus spre tărâmul făgăduinței, mintea ni se îndreaptă către Hristos Izbăvitorul înconjurat de cei doisprezece apostoli, cum îndrumă neamul omenesc, eliberat de păcat prin Jertfa Sa, spre împărăția cerurilor.

Conștiința apartenenței evreului sau israelitului la un neam deosebit, la o comunitate aleasă este evidentă în fiecare dintre cele cinci cărți ale lui Moise.

Leviticul, a treia carte a Pentateuhului, descoperă în 22 de versete importanța acordată de Dumnezeu

descendenței, având în vedere faptul că noțiunea de neam împarte oamenii în aleși (Levitic 6, 18; 23, 14; 23, 21; 23, 31; 23, 41; 24, 3) și venetici (Levitic 25, 47).

Cei din neamul ales sunt numiți pe tot parcursul Leviticului drept fiii lui Israel, ca descendenți din cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Comunitatea aceasta a fiilor lui Israel mai este numită și obștea lui Israel (Levitic 4, 13) sau obștea fiilor lui Israel (Levitic 16, 5; 16, 17; 19, 2).

Și pentru ca neamul sau obștea fiilor lui Israel să nu se abată de la normele morale și culturale descoperite de Dumnezeu prin Moise, a fost instituit prin ungere neamul preotesc al lui Aaron (Levitic 6, 18; 6, 29; 7, 6; 7, 36).

Pentru prima dată în istoria

familiei vetero-testamentare, în cartea Leviticului asistăm la o diferențiere familială în relație cu slujirea sau cultul divin public. Toți cei din neamul lui Aaron, fratele lui Moise, primesc prin ungere statutul de preoți, de slujitori sfințiți ai Domnului. Prin intermediul fiilor lui Aaron, fiii lui Israel sau obștea lui Israel comunică cu Dumnezeu, în intimitatea Tabernacolului. Acesta se descoperă pe sine nu numai ca un spațiu liturgic, Cort al Mărturie, ci și ca un element al identității neamului ales, nu numai ca o instituție divină, ci și ca un simbol al familiei israelite.

Unde este Cortul cu al său Chivot al Legii, acolo este și neamul lui Israel, întărindu-i acestuia din urmă conștiința apartenenței, dar oferindu-i totodată și stabilitate și scop, care îl îndreptătesc să se afirme în istorie, iar nu în afara sau deasupra ei, drept poporul în care se va întrupa Mesia.

- continuare în pag. 7 -

B. Familia în cartea Ieșirea

Cea de-a doua carte a Pentateuhului lui Moise, Ieșirea, cuprinde în sine revelația divină supranaturală în raport cu poporul evreu, de la eliberarea din robia egipteană și până la moartea marelui patriarh Moise.

Trebuie subliniat faptul că în răstimpul șederii poporului evreu pe teritoriul Egiptului, din vremea lui Iosif fiul lui Iacob și până la eliberarea din timpul lui Moise, influențele sociale, culturale, politice, economice și religioase egiptene și-au pus amprenta asupra structurii poporului evreu, fapt demonstrat și

de noua metanoia realizată prin descoperirea Sinaitică, întărită de anii curățirii prin deșert.

În cadrul acestei opere, relația dintre bărbat și femeie îmbracă o nouă formă, una instituționalizată, una care pregătește într-o mare măsură Taina Sfintei Cununii, întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos, după Învierea Sa din morți.

Prima poruncă, prima normă punitivă revelată o întâlnim în capitolul al XX-lea, în cadrul Decalogului, unde aflăm că bărbatul nu are dreptul să dorească femeia aproapelui său (Ieșire 20, 17). De aici deducem că bărbatului îi este permisă căsătoria doar cu o singură femeie, interzicându-i-se atât relația familială cu mai multe femei, cât și relația extraconjugală cu alte femei. Totuși, datorită perversității firii umane, Dumnezeu va îngădui și va reglementa anumite aspecte ale poligamiei, așa cum vom vedea mai târziu reglementată legea leviratului.

Un aspect moral important desprins din această normă este cel legat de problema intențională a orientării bărbatului către altă femeie, problemă ce poate fi privită ca o primă îngrădire a declasării femeii, a punerii ei în rândul obiectelor și mai puțin în rândul persoanelor. Această îngrădire vine să limiteze influențele alogene, cum este cea stabilită în cadrul

codului lui Hamurabi, cod care stipulează dreptul bărbatului de uza de femeia sa după bunul plac, mergând chiar până la uciderea acesteia în caz de ne-supunere. Am subliniat limitarea influenței egiptene și nu numai, iar nu interzicerea ei în mod radical, întrucât în alte reglementări revelate, bărbatului îi va fi permisă uciderea propriei soții, doar în anumite condiții și acestea extrem de grave.

În capitolele 21 și 22 întâlnim o seamă de legi, care reglementează relația dintre bărbat și femeie, mai înainte și după statutarea relației de căsătorie. Astfel,

în capitolul 21 se acordă stăpânului de robi dreptul de a întemeia și desface căsnicia robilor săi, în funcție de statutul soțului: dacă acesta va intra liber în casa unui stăpân și va primi drept soție o roabă, atunci când va dori să plece din casa stăpânului, femeia și copiii săi vor deveni ai stăpânului său. Așadar statutul femeii-roabe căsătorită cu un bărbat-liber nu va putea fi influențat de statutul bărbatului. Din contră, bărbatul care va dori să rămână

alături de familia sa în casa stăpânului, va deveni rob pe viață (Ieșirea 21, 6).

O altă prevedere importantă este cea legată de vinderea unei fecioare, care, odată logodită cu feciorul stăpânului este eliberată de povara sclaviei și ridicată în rândul fiicelor, dobândind aceleași drepturi și libertăți ca acestea (Ieșirea 21, 9).

Pedeapsa pentru un bărbat care va necinsti o fecioară va fi pedepsită fie prin căsătoria acestuia cu cea necinstită, fie prin răscumpărarea greșelii printr-o sumă de bani, care să reprezintă zestrea pe care părinții o dau acesteia în cazul unei căsătorii:

De va amăgi cineva o fată nelogodită și se va culca cu ea, să o înzestreze și să o ia de soție; Iar dacă tatăl ei se va feri și nu va voi să o dea lui de femeie, atunci el să plătească tatălui fetei bani câți se cer pentru înzestrarea felelor. (Ieșirea 22, 16-17)

Deși par nesistematizate și amestecate printre alte legi, normele revelate cu privire la relația de cuplu dintre un bărbat și o femeie în cartea Ieșirea sunt primele reglementări cu caracter juridic și moral.

O vizită în pădure

Dis-de dimineață soarele se oglindi în geamul meu după furtuna dezlănțuită de aseară. El mă mângâie cu razele lui și mă trezi. Eu am fugit la geam să privesc cerul. Oare era limpede ca diamantul sau plin de acei nori care plângeau de aseară? M-am bucurat. Cerul era limpede. Era o zi în care puteam vizita pădurea!

Când am ajuns, roua ca de sticlă se așezase pe frunzele de smarald. În stânga și-n dreapta tot felul de minunății la care Dumnezeu a lucrat ani și ani să le construiască. Dintr-o dată am auzit un ciripit suav. Era mama unei rândunici. Încerca să-și adoarmă puiul. Așa că am încercat și eu să-i cânt, dar încet:

- Somnoroase păsăreleeee, pe la cuiburi se adu....
N-am mai apucat să termin fiindcă puiul se trezise.
M-am apropiat și am încercat să-l adorm din nou.

După ce am reușit, am plecat mai departe. Peste

puțin timp de mers am dat de izvoarele care suspinau îndelung, iar codrul negru tăcea, florile dormeau liniștite și eu admiram peisajul superb. Am mers mai departe. Pe ape trecea o lebădă albă și speriată. I-am dat puțină pâine, a mâncat și s-a dus printre trestii, la culcare.

Mândra lună își făcu apariția și mi-am dat seama că trebuie să merg acasă, deși nu mai voiam să plec din locul acela. A fost o zi de neuitat.

Premiul III Proză Nivel 2

Maria Isabelle BODEA

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „M. Eminescu”- Pitești

Prof. coord. Claudia TOMESCU

Noapte Cleștară

O sferă cu riduri unice, întunecate,
Formă de strălucire,
Își arată razele încrucișate,
Ce inundă misterios pământul de uimire.

Cu acele sculptate, stelele
Țes dealurile pletoase
Cele inundate-n razele
Lunii prețioase.

De departe se tot plimbă
Foșnetul ciobit al valurilor
Râului agitat, de pildă,
Din cauza bății cerbilor.

Sus, privind armonios,
Nouri grei s-au dat loviți;
Lanțul cenușiu de miros
Vine cu pași de ceață vestiți.

Stol de fum privesc stingheră.
Casele nu fac mișcări.
Să suporte frigul, preferă,
În loc de în vânt, plimbări.

Cerul senin arată
Falnicul său desen,
Șculptat în cleștar de artă
Îl poartă acum etern.

PREMIUL al III-lea Poezie Nivel 3

Andra MIHAIȚĂ

Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”

O seară de vară

Este o seară senină de vară. Luna, deja, a pus stăpânire peste întreaga lume. Fiicele sale, stelele, o însoțesc ca de obicei.

În zare încă se mai poate vedea umbra unui deal înalt. Aici, la umbra unui salcâm, aștept eu. Tăcerea desăvârșită mai este întreruptă doar de murmurul apelor din fântână.

Chiar în momentul în care îmi pierdusem speranța, se mai auzi cântecul unui buciur. Acest cântec mă vrăji și mă făcu să merg înspre locul de unde se auzea.

După câteva minute am ajuns la o stână unde turmele de oi urcau spre locul de odihnă. Deodată se auzi un cântec jalnic de fluier, venea din interiorul stânii, așa că m-am grăbit să văd cine cântă.

Acolo, se afla persoana pe care o așteptam, sus, pe deal. Dorise să-mi facă o surpriză și mă conduse spre un loc minunat.

Ne așezăm pe iarba rece, dar moale, ce acoperea pământul și tot uitându-ne, așa, unul în ochii celuilalt, ne apropiam fără să știm. În câteva clipe, buzele mele atingeau buzele lui. Era primul nostru sărut.

Surpriza cea mai mare a fost că, acolo, la lumina lunii și-a mărturisit dragostea față de mine. Am mers înapoi la salcâmul sub care așteptasem mai bine de un sfert de oră. La scoarța lui ne-am scris inițialele încercuite de o inimă.

Această seară nu o voi uita niciodată. A fost prima mea întâlnire, prima clipă când am iubit cu adevărat.

MENTIUNE Nivel II Proză

Diana Gabriela GHEORGHE

Școala Gimnazială „Matei Basarab” Pitești

Eternitate

Privesc pe geam cum toamna rece
Purtându-si vântul peste drumul neted
Încearcă sălciile bătrâne să le-aplece
Și să le smulgă-ncet frunzișul veșted.
În liniștea serii, ce mă apasă cu tărie
Mi-aduc aminte, tristă, cum a început
Al vieții cântec cu frageda copilărie
Fără păreri de rău că vremea a trecut.
Adolescența-mi pare acum că a zburat
Când anii trec, c-un nefiresc avânt
Pe-al bătrâneții val învolburat
Stau și ascult al mării aspru cânt.
Pe-ntinsele ape, văd cum toamna rece
Își poartă vântul peste timpul neted
Și trupu-mi nu-ncetează să se plece
Sicriu bogat fiind frunzișul putred.
Acum nu mai simt gheara nemiloasă,
În juru-mi curge doar căldura vie
Și viața nu-mi mai pare dureroasă
Purtată de lumină mă-ndrept...spre
veșnicie.

Premiul al II-lea Poezie

Raluca MONDOC

clasa a VIII-a

Școala Gimnazială „M. Eminescu”

Pitești

Prof. coord. Manuela DOVLEAC

Farmecele nopții

Noaptea este un miracol natural al rotației Pământului în jurul luminatorului suprem. Ea vine pe neașteptate ca o fantasmă timpurie ce se pierde în neantul orizontului negru și tăcut.

Odată cu venirea nopții, alunecă luna printre degetele aspre ale timpului și se vede în toată splendoarea sa doodolantă pe poligonul văzduhului amuțit de dorul veseliei. Mirese mititele în constelații se încheagă și dau o de cristal strălucire pe cerul bipolar. Norii cu aspect cenușiu alunecă pe unduioasele cântări ale îngerilor sublimi în dansul nuvelatic al prigonitoarei cete de stele căzătoare ce împlinesc dorințe în aduceri aminte omenești. Sigur că or să mai zâmbească câteodată aștri pierduți în timp, dar doar în mintea omului plecat demult în lumea viselor adânci.

Oamenilor, să le fie somnul lin ! Căci prin vârfuri lungi de brad, o doamnă înaltă, slabă ce cu o mână tremurândă îi gesticulează bătrânului Ene, dându-i poruncă să treacă pe la genele fiecărui omuleț și să așeze pulbere de cristal pentru somn dulce. Înainte de culcare omul își face rugăciunea apăsător peste pat cu rugi fierbinți și cu lacrimi pe obraji obosiți de muncă și sudoare, sperând că peste – ntinse ape cineva le ascultă ruga. Luna plină ce își strecoară raza prin crăpătura geamului, le alină suferința printr-o mângâiere nesimțită, dar totuși caldă ca o firimitură de nisip din jurul apelor.

Făpturile mititele intră în somnul cel din legea lor arhaică. Mai sunt răătăcitori nocturni fără somn ce îmbătați de fericire cântă o baladă pe legea lor. Licuricii împrăștie fericire prin grădini, iar florile obosite își închid petalele parcă amărâte de atâta strălucire fără sens. Mirosul florilor de noapte se emană prin aerul ticsit de răcoare. Mereu eleganța privighetorii se naște într-un copac înalt. Vocea sa suavă liniștește și cea mai dură fiară din junglă. Tântarii sunt lăutari insuportabili, certându-se cu oricine se crede mai bun decât ei. Bufnița, își petrece timpul noaptea, îmbrăcată în roba ei de scortişoară și stă pe o creangă groasă ca un decizător de destine. Nu vorbește mult, dar și când o face, vorbește cel mai înțelept din lumea plină de specimene cu tot felul de cromatici ale minții.

Apogeul nopții constă în fructuația sa vizuală. Mirolantele zeități naturale se întrec în splendoarea nevinovată a veșnicei realități. Dacă cineva susține că pe pământ nu poate exista o asemănare cu Edemul, ei bine se înșală, firește, pentru că nu a examinat în apropierea – i spectaculoasă a negurii nopții. Omul păcătos în vis – i renaște, iar din renaștere visează. Noaptea face ca visul să prindă viață, iar dacă cineva se înfricoșează de zemoasa – i complexitate, vine făcătorul de bine pământean, îngerul păzitor, și îi blagoslovește firea înfricoșată.

Premiul III Proză Nivel 3

Andra NIȚULESCU

Școala Gimnazială „M. Eminescu” Pitești

Prof. coord. Monica CAGHIORGHIS

Un vis adevărit

Natura a fost dintotdeauna muza poezilor și a artiștilor, reușind să le transporte imaginația mai departe de orizonturile obișnuite ale lumii banale, atât de bine cunoscută, dat fiind faptul că erau forțați să-și încâtușeze geniul acolo în fiecare zi a vieții lor.

Fie că aceștia căutau un loc de alinare a sufletului în care să-și plângă în liniște suferințele, fie că doreau să-și împărtășească împlinirea afectivă prin versuri sau culori, codrul le-a oferit un adăpost binecuvântat, o sursă de fericire, un izvor infinit de puritate.

Noaptea, inevitabil, trebuia să „alunece luna prin vârfuri lungi de brad”, ajungând astfel să troneze peste lume. Câteodată, aceasta juca rolul pontifului, părinte al tuturor, binecuvântându-și poporul printr-o strălucire dulce. În asemenea momente, o adiere ușoară străbătea armata de arbori, iar un murmur abia auzit al izvorului dădea glas mulțumirii, recunoștinței și sentimentului de purificare generală.

Spre dimineață, „din umbra de cetini” se desprindea trandafiriul cerului, transformându-se încet în azuriul binecunoscut, învăluind totul în jur în siguranța și plăcerea unui nou început. Teiul, paznic al barierei dintre lumea exterioară și sanctuarul codrului, își trimitea parfumul, mai dulce, mai

liniștitor și mai puternic decât al oricărei flori până în zare, amintindu-le oamenilor de adevărul sufletesc pe care îl pot găsi în preajma sa, de împlinirea cu care se pot încărca, mental și spiritual.

Foșnetul frunzelor, cântec ce îmbie la meditație, reverie, crea un ambient plăcut pentru orice stare de spirit: nu contează dacă doi îndrăgostiți, în pragul vieții, colindau nestingheriți malul izvorului pentru a găsi un loc potrivit fericirii lor, sau dacă un bătrân căuta să-și dea seama de bucuriile de care avusese parte în timpul vieții, căci codrul satisfăcea orice dorință, era locul perfect, transmițând pace.

Codrul, adăpost al tuturor surselor de fericire, fiu al Naturii, este locul cel mai potrivit pentru a-ți pune gândurile și sentimentele în ordine, fiind un ocean de vise, o poveste în lumea reală.

Mențiune Nivel II Proză

Anda ROBEA

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Pitești

Prof. coord. Manuela DOVLEAC

Natura

Un astru celest, a cărui măreție nu moare,
Ține, sub umbra-i de neguri, natura uimitoare,
Care, cu nourii ce curg, îi cântă o chemare,
Unei mângâieri duioase, a luminii din zare.

Spre mirarea codrului, buciul sună cu jale
Către luna și stelele, ce ș-au ales o cale,
O cale a solitudinii, a tristeții sale,
A lucirii sufletului în oglinzile pale.

Cromatică bucuriei, a eternei frumuseți
Se pleacă peste dealuri, peste ape, peste munți.
Celestul și teluricul, sufletul acestei vieți,
Nu pot lua timpul efemer din copacii cei tăcuți.

Premiul I Nivel II Poezie

Bianca POPESCU

Școala Gimnazială „Adrian Păunescu”-Pitești

Anastasia BUGA
Clasa a IV-a D

Natura

Și priveam cu admirare podoabele naturii. Această doamnă elegantă are o rochie pentru fiecare zi, lună sau anotimp. Noaptea este făcută dintr-o rochie neagră cu dantelă albă la bază. Seara ea a îmbrăcat o rochie roșiatică și un palton galben cu tente de portocaliu. Exact ca apusul pe care îl vezi pe cer.

Ce ar fi lumea fără culori? Oriunde ai merge, vei vedea creațiile naturii, ea nu trebuie distrusă sau vândută pe nimic.

Mă uit la apele astea care nu mai termină cu jeliul. Este adevărat, în ochii omului arată încântător, iar sunetele provocate de lacrimile care se izbesc cu putere de pietrele aspre este de nedescris, dar oare, dar oare ele cum se simt?

Și turmele, ele sunt libere. Nu stau locului nici două secunde. Nu au grija de mâine.

Eu însă aș sta și trei vieți aici de-aș putea. Vă spun sincer că seara pe deal este hrană pentru suflet. Te calmează și-ți dă o stare pe care oamenii rar o mai

simt în zilele astea. Aprecierea față de natură, aici înveți că poți trăi și cu bani puțini, dar și fără tehnologie.

Ai doar o viață, de ce să nu experimentezi aceste lucruri? Mergi într-o seară pe deal, și uită-te la sătenii care au înlocuit magazinele din care tu îți iei apă, cu fântânile, vei învăța ceva.

Să stai pe iarba catifelată, să vezi cum luna ia locul soarelui, cum răcoarea își mărește glasul din ce în ce mai mult. Sunt momente unice și, dacă ai ocazia, nu da uitării adevăratele frumuseți ale naturii.

Premiul III Nivel II Proză

Narcisa SMARANDA

Școala Gimnazială „Basarab I”-Curtea de Argeș

Codru-mpărat

Peste Codru-mpărat
Se ridică mândra lună
Liniștea se-așterne peste al lui regat
Doar bufnița mai răsună.

Somnoroase păsărele
Dorm în ale lor culcușuri,
În cuiburi ce stau pe rămurile
Uitându-te la ele, te bucuri.

Izvoarele plâng în vale
Tulburând liniștea de mormânt
Din împărăția Codrului mare,
Codrul negru, cel tăcut.

Totu-i vis și armonie
În cea noapte grea
În codru e bucurie,
Eu iubesc natura!

Premiul I Poezie

Albert COMĂNESCU

Clasa a IV-a

Școala Gimnazială „M. Eminescu”-

Pitești

Prof. coord. Claudia TOMESCU

Iarina CIUCULETE

Clasa a VI-a C

Colecționar de amintiri

„Luna”, melancolicul tovarăș al naturii, așteaptă. Așteaptă în negrul infinit al nopții...

Privește o pădure fulgerată de timp și încărunțită de primejdiile verii. „Stelele nasc umezi pe bolta senină”. Pe cer, luna recrează amintirile pădurii, cândva tânără și frumoasă. Era de un verde intens, care le dădea speranță copilașilor. Oamenii veneau și ei pentru stropii de fericire care picurau pe inimile lor.

Copiii se încălzeau la prima văpaie a soarelui și inspirau parfumul ploii. Natura este veșnică, dar nu mereu tânără. Copilăria este efemeră, dar etern găzduită în sufletele oamenilor. Timpul le separă, viața le unește.

Acum, copacii nu mai au veșminte chiar așa de frumoase. Sunt paznicii unui râu sclipitor. Îi sunt atât de loiali pădurii! „Stelele scapără-n cale”, iar ei le privesc încordați. „Apele plâng, clar izvorând în fântâne”.

În depărtare, „un deal” e dominat de foc.

„Valea-i în fum”, iar vecina sa, pădurea, este într-un continuu clocot. Ar vrea să-și vadă amicul, să se asigure că este bine. Freământul din ea nu i se supune... E ușor să fii o ființă, dar un colț de viață nu e tocmai ușor! Controlul pădurii transmite naturii să fie puternică. O va ajuta! Cu

un strop de noroc totul se va rezolva!

Dumnezeu a înțeles mesajul pădurii. Pe o piatră de lângă râul sclipitor, a apărut o fată nespuns de frumoasă.

Ochii negri, arzători, erau aidoma cerului într-un spectacol al Universului. Buzele sale erau catifelate și roșii, asemenea unei flori care tocmai a înmugurit, iar pielea era albă ca o filă din cartea îngerilor. Obrazii erau asemenea unui roșu apus de soare, iar părul lung negru, era în contrast cu acel chip angelic. Fata pune piciorul gol în strălucirea apei. Încetișor, încetișor... Fata dispăre asemenea unui înger, a unei himere.

Deodată, cum îngerul cu aripi frânte a fost risipit în văzduh, dealul s-a liniștit. Un miracol de la Atotputernic...

Toate aceste amintiri au fost colecționate de lună, mereu în tihnă...

MENTIUNE Nivel II Proză

Alexandra NICULAE

Liceul Tehnologic Topoloveni

Seara, în pădure

Merg spre pădurea întunecată, ca o mare de smarald. Copacii plesniți de flori mă întâmpină la intrare. Mă așez lângă un lac, pe iarba ca o păturică verde și moale.

Adie o briză și-mi ridică părul bălai.

Lacul ca o lacrimă a oceanului oglindește cerul plin de stele, ce parcă par de aur.

Luna de pe cer, trece așa, sfântă și clară. Florile au rochițe din petale catifelate. Licuricii îmbrăcați în aur sunt ca niște mici luminițe plutitoare.

E un peisaj de poveste!

Mă uit iar la lacul curat ca lacrima și o lebedă albă și grațioasă înoată spre uscat. Se aude un tunet ca cea mai furioasă tobă din lume. Norii negri sunt Începe ploaia. Zâna Ploaie își scutură pletele de apă și stropi de cristal se revarsă pe pământ.

Zâna Natură, cu coroană de flori, rochițe de smarald și mantie de un verde izbitor se bucură, deoarece primește apă.

Norii curg, raze-a lor șiruri despică. După ploaie, natura parcă zâmbește.

Acum e liniște și pace. Soarele ca o minge de aur pare pe cerul auriu, senin.

S-a făcut dimineață!

Merg spre casă cu gândul la natura minunată.

Ador să-mi petrec nopțile în pădure.

PREMIUL III Nivel II Proză

Enya Jasmine DIN

Școala Gimnazială „Virgil Calotescu”-Bascov

Filmul naturii pe deal

Este o seară liniștitoare. Frumusețea naturii întunecate îți crează emoția unui nou început. Seara aceasta este orbitoare, mai că o lacrimă rece îți atinge obrazul cald, trandafiriu.

Apele plâng, răsună ușor, luminând peștera aspră și răcoritoare, iar luna pe cer „trece așa sfântă și clară”. Lumina puternică te amețește. „Stelele nasc umezi pe bolta senină”, iar frumusețea lor este orbitoare.

Nourii se cern în picuri mari, strălucitori, udă pământul, parcă îndurerat. Turmele de oi urcă în rânduri ca de luptă, străbat pământul.

Razele slabe de lumină se strecoară printre ramurile copacilor în codrii deși, provocând o imagine care îți scaldă ochii într-o bucurie greu de descris. Dintr-o dată, bolta se luminează, o lumină roșiatică, îndepărtată, parcă zâmbește. Pare că un nou început își creează loc.

Dealul ce acum câteva minute era cuprins de o melancolie dureroasă, acum parcă a făcut loc zâmbetului amețitor, luminos.

Puncte albe și strălucitoare se îngrămădesc pe cerul acum parcă neîncăpător, făcând un spectacol de lumini puternice.

Murmurul animalelor ce sunt uimite, crează muzica filmului uimitor. Frumusețea naturii este in-

credibilă, seara, la lumina slabă a lunii.

Oameni muncesc din greu și pe ploaie și pe soare. Vânează animalele speriate ce fug, câștigând stfel lupta pentru viață. Dealul plin de noroi parcă se ofilește în lumina albă a lunii.

Copacii și brazii par a fi agățați de norii gri. Atârnă ducând o povară grea pe umeri.

Mă rog nopții fără anotimp să accepte ceva la schimb ca să pot vedea o vară adevărată, călduroasă și colorată.

De nu era doar umbra unui gard s-ar fi văzut acum de departe luna, care este un bulgăre de lumină amenințator ce bate în geamurile de sticlă veche ale caselor bătute de timp.

Afară plouă efemer cu flori de apă luate dintr-o carte de basme nemaipovestite de mult, mult timp.

Fumul sumbru ce iese pe hornurile caselor se împletește ușor pe cer, iar frumusețea serii, a unei simple seri este nemărginită!

MENTIUNE Nivel II PROZĂ

Teodora Paula CUTRICIHI

Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”-Pitești

Farmecul iubirii

Iubirea face parte din noi toți. Ea stă la baza existenței noastre. Iubirea nu se caută, nu se cere, ci se trăiește. Odată cu iubirea, poate apărea și dorul, pe care îl putem simți față de persoana dragă.

Viața este ca un tunel, din care, când rămâi neajutorat, poate apărea o lumină, care să îți dea putere să treci peste obstacole. Acea lumină este iubirea, căci ea se identifică prin fiecare dintre noi. Când iubim, simțim că stelele nasc fericire și speranța, pe care o împart cu noi, iar luna pe cer strălucește mai tainic ca niciodată.

Iubirea se definește prin dragostea pe care poeții „au cântat-o” în creațiile lor, în care ți-au deschis sufletul pentru a arăta tuturor ce puternică este iubirea.

Mulți spun că iubirea și ura sunt ca cei doi poli, că un om nu poate iubi și urî în același timp. Dar ura se naște tot din iubire și, fiind născută tot din iubire, adesea este învinsă de dragoste, căci iubirea este cel mai puternic și mai frumos sentiment.

Dacă iubirea nu ar fi în noi toți, dacă nu ne-ar îndruma pe fiecare, nu ar mai exista fericire.

Iubirea este cel mai frumos sentiment și dacă nu putem iubi nu putem fi fericiți.

Irina GRIGORE
Clasa a VI-a C

Premiul II Nivel II Proză

Ana-Maria VLĂDUȘEL

Școala Gimnazială nr. 1 Ștefănești

Ce este dorul?

Ce este dorul? Un chin ce ne apasă sufletul? Un urlat în interiorul tău? Sau oare este sentimentul cel mai crud și mai apăsător?

Mereu aceleași întrebări, dar niciodată un răspuns. Mereu simt în mine un gol ce mă apasă și biciuiește. Sentimentul unor întrebări fără răspuns.

Cel mai cumplit lucru este că în mine dorul și golul se unesc, zbuciumându-mă și mistuindu-mi sufletul.

Mereu zâmbesc, încercând să-mi acoper tristețea sufletului cu un zâmbet. Mi-e greu să mă deschid.

Mi-e mai ușor să râd, iar pe interior în taină să plâng.

Refugiul meu este natura. Singurele creații care mă ascultă sunt copacii. Oamenii sunt vii, dar unii nu trăiesc. Sunt mai reci și decât stâncile. Nu există om care să te asculte. Ei te aud și așteaptă momentul în care ai terminat, pentru a începe ei să-ți verse necazul.

Este o seară de toamnă. Ca de obicei mă retrag în cel mai frumos colțișor din lume, o mică bucată de rai pe culmile dealurilor în apropiere de casa bunicii.

Salcâmul mă așteaptă răbdător, ca de fiecare dată.

Era acum dezgolit, lăsându-mă să privesc podoabele cerului, care scânteiau parcă mai inedit ca niciodată.

Din nefericire, norii curgeau lin pe albastrul în-

tunecat al cerului, pălind strălucirea stelelor. Vântul bătea încetișor, sporind răcoarea serii. Eu admiram fascinată peisajul ce se desfășura în fața ochilor.

Dintr-odată toate gândurile mele au fost spulberate de un freamăt și o șoaptă. Era cel mai bun prieten al meu, Mihai.

- Ce minunată este această seară! a spus el.

- E de-a dreptul feerică!

- Ce cauți aici? m-a întrebat el blând.

- Mă eliberez. Natura e cel mai bun ascultător. Mihai, tu te-ai întrebat vreodată ce e dorul?

- Nu, dar îl simt. La un moment dat, cred că mi-am pus și eu această întrebare, dar nu am găsit răspuns.

- Eu nu pot să-mi neglijez întrebările, fiindcă asta ar însemna să nu mă mai respect pe mine.

Amândoi am tăcut. Am lăsat tăcerea să vorbească de la sine, fiindcă cuvintele erau de prisos. Pentru prima dată, după mult timp, am simțit că o persoană mă înțelege.

Premiul III Nivel II Proză

Ioana-Victoria CAPRAGIU-RISTEA

Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”-Pitești

Iubire nespusă

Într-o seară, pe deal, sub stele, unde buciulul sună cu jale, sub un salcâm, o domniță își așteaptă iubitul.

Pe cerul cenușiu, mândra, sfânta lună luminează cu sclipiri de stele bolta. Ochii scântietori ai fetei caută în frunze rare, pieptul de dor și fruntea plină de gânduri îi amintesc domniței de iubirea neasemuită pe care o poartă în sufletul ei cald pentru băiatul viselor ei.

Norii curg agale, iar luna ridică streșine vechi de case, în vânt cumpăna de la fântână scârțâie și iubirea plutește lin în aer și ca fantasma se ridică fumul peste vale. Este o atmosferă de basm, cu priveliști de rai și fluier care murmură în stâncă.

Fata ține nespuse de mult la iubitul ei. Apele plâng, izvorând în fântâni, turmele urcă maiestuoase. În fața lor se întinde un regat romantic pentru doi tineri care îndrăznesc să viseze, să simtă un sentiment frumos și care învață să iubească.

În amurg sunt sclipiri de stele care le luminează celor doi îndrăgostiți calea. Fata și băiatul cu suflete de copil se lasă vrăjiți de minunea serii.

MENTIUNE Nivel II Proză

Alexia-Maria VASILE GHILENCEA

Clasa a V-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Pitești

Prof. coord. Iris TANĂSESCU

Întâmpinarea sfârșitului

În vuietul călător al năstrușnicului codru de munte îmi stă ascunsă o ultimă dorință. Când prețioasa sfoară a vieții își găsește capătul, a mea ființă să fie reunită cu începuturile ținuturilor. Munții să mă primească în sânul lor cu o căldură nesfârșită. Pădurea nemuritoare, brațele să-și întindă spre sufletul meu pustiu. Acele totdeauna verzi ale falnicilor brazi să-mi aducă aminte de ceasul naturii ce veșnic nu se oprește. Aerul proaspăt să-mi învăluie neputința cu speranță, iar șoaptele sale să-mi aducă povești din colțuri îndepărtate ale lumii. Din veac în veac, o ploaie fără sfârșit să mi se arate în cale, să-mi stingă setea de viață. Simțurile să-mi fie îmbiate de feericul abis al sfârșitului.

Un cer senin, aș vrea, să acopere lumea și zi, și noapte. Albastrul calm al său să-mi trezească amintiri din zile cu boltă cel puțin la fel de strălucitoare. Noaptea, norii furioși, încărcăți cu sărutări

grele, să piară sub măreția Luceafărului. Lumina sa, trasă din Rai, viu să mă facă să mă simt.

Când steaua mea se stinge, somnul lin este dorința sufletului meu. Viciul tumultului, al suferinței, dar și al bucuriei neconținute să-mi umple esența, aș vrea, deoarece numai aceste privilegii omenești m-ar putea determina să suport eternitatea. Suferința fierbinte va fi singura mea scăpare din fața nesfârșitei liniști.

Iar al meu suflet veșnicia să și-o petreacă, privind lumea cu ochii nevăzători, prin vârfuri lungi de brad.

MENȚIUNE Nivel III Proză

Anda TUDOR-RADU

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Prof. Coord. Popa Miana

Noapte feerică

Vara a venit cu poalele rochiei sale cusute cu flori de câmp, așezându-se pe plaiuri ca o mângâiere a timpului. Soarele ce dogorise, rumen în obraji, era acum înlocuit de mândra lună cu mantia ei brodată cu petice purpurii de cer și de stele argintii.

Acum, totu-i vis și armonie. Priveam pe fereastră cum întreaga fire adoarme, ușor-ușor. În grădina buncii, florile își coboară capetele greoaie, înmiresmând încă aerul cald cu parfumul lor suav, dulce. Firele ierbii, uscate, de un verde-gălbui, se unduiesc în bătaia unui vânticel aromat.

Frunzele mai tresăreau arareori. Freamătul codrului, odată viu, încetase. Somnoroase păsările se îndreptau spre cuiburile de prin arbori sau de pe streșinile caselor. Fluturii, odată neobosiți, încercau să-și potolească foșnetul aripilor, adormind pe petale moi sau destrămandu-se ca o vrajă, în întuneric. Cu a lor scăpărare aurie precum coada unei comete, licuricii luminau negura pădurii.

În depărtare, izvoarele suspinau. Apa nu-și oprise cursul ei repede, firesc, țesând o aură de poveste.

Privind afară, eram îmbiată la somn. Ce vrajă a pus oare noaptea și asupra mea? „Fie-ți îngerii aproape, somnul dulce!, îmi șoptea bunica, iar eu puneam somnoroasă capul pe pernă „Noapte bună!”.

PREMIUL I – Proză Nivel I

Pantazică Ruxandra

CLASA a III-a

Școala Gimnazială „MIHAI EMINESCU”

Pof. Coord. Ion NEN

Andreea Bianca POPA

Clasa a VII-a B

Noaptea minunată

Este noapte, toată natura se calmează. Codrul negru tace, mândra lună veghează în pace, doar izvoarele suspină să își revină.

Printre trestia rară, o lebdă grațioasă se culcă, iar somnoroase păsărele în cuiburi se adună să se culce împreună.

După un ceas sau poate două, natura încremenită se trezește. Luna veselă dansează în valsul nopții cu stelele mărunte. Păsărelele le cântă cu vocile lor de aur. Lebdă privește cum minunea de pe cer se oglin-

dește în strălucirea lacului.

Printre crengile copacilor care se înalță ca niște candelabre imense, păsările cântă și dansează.

Toate acestea se petrec până când soarele o alungă pe sora sa, luna, pe alte meleaguri.

PREMIUL I – Proză Nivel I
Medeea Ioana MOȚOESCU

Școala Gimnazială „MIHAI EMINESCU”-Pitești
Prof. coord. Claudia TOMESCU

Alexandru HORHOIANU
Clasa a VII-a D

Seară eminesciană

Sara pe deal stele scânteie.

Luna strălucește ca să le întâmpine.

Apele plâng, puțin supărate

Că norii apar în această noapte.

Luna pe cer ca un disc argintiu

Se ascunde acum după un nor plumburiu.

Stelele își pierd sclipirea ușor

Că nu mai văd lumina mamei lor.

PREMIUL II – Poezie Nivel 2

Antonia STOENICĂ DRĂGHICI

Școala Gimnazială „MIHAI EMINESCU”

Prof. Coord. Iris TĂNĂSESCU

Palatul nebunilor

Rămân singur printre pietre. Dezvolt progresiv arta de a sta singur atunci când sunt înconjurat. Cu zgomot cad în marea sufletelelor uitate.

Aș vrea să fi putut ajunge mai devreme acasă...

Mă plimb cu picioarele goale pe un târâm solitar. Târâmul îmi străjuiește picioarele și mi le îmbibă cu amintiri. Oamenii de hârtie și-au părăsit deja micile case... păsări călătoare. Tot ce au lăsat în urmă este o bucată de gând, aruncată în vânt, scrisă pe hârtie moale: "Întoarce-te la noi!". Dar... cum să mă întorc la ei, când eu le calc țărâna? Simt cum mirosul cimitirului în mișcare mă absoarbe. Forțele naturii sunt neiertătoare încă o dată cu nesăbuiința oamenilor de hârtie.

Continui să merg. La 32 de capete înfipite în rug distanță se află un ciob de apă. Mă spăl pe tălpi și pe mâini, dar îmi las fața murdară. Alunece luna odată cu mine în apă și mă scufund. Pot să simt apa cianurică cum începe să producă disocierea feței mele.

Sunt viu...

La marginea serii mă așteaptă un bilet. Viteza durerii mi-a trimis o invitație la moarte... dar nu sunt genul punctual. Știu că se aștepta să întârzi...

Chiar dacă acum oasele mele, prinse cu bucățele de suflet, se regăsesc pe un târâm diametral opus... nu pot sesiza diferența sau poate nu o pot aprecia. Nu am de gând să-i permit dorului plăcerea de a mă cuprinde. Mă duc mai departe.

Am harta fără destinație, dar scara la care a fost

fabricată este ciungă. Mă îndrept spre frânghia agățată de cer și mă urc pe ea până la etajul 6. M-am decis că aici vreau să-mi petrec eternitatea mea schingiuită. Aduceri aminte mă cuprind când mă gândesc la celelalte etaje. Fiecare dintre ele reconstruiește o replică perfectă relativ a unei etape din viață... sau mai bine zis existența mea. Doar că... nu vreau să-mi amintesc de fizionomia celorlalți, așa că subconștientul meu a modelat niște oameni de hârtie, sau altfel spus nebuni- pentru că încearcă să schimbe ceea ce a fost scris.

Eu am cheile de la casa de nebuni... dar ei trăiesc în lumea reală. Nu mă căuta, dorul aleargă mai repede decât rațiunea și conștiința ta, să știi că mă găsești la etajul 6.

Ia-mi cartea, văd felul cum te uiți la mine și mă răsfodiești.

Nimeni nu alege ce să fie și totuși suntem nimic sau altceva.

Lăsați-mă să mor la marginea serii!

La revedere, lume nebună!

PREMIUL I – Proză Nivel 3

Alexia BĂNICĂ

Școala Gimnazială „Nicolae Simonide” - Pitești

Gânduri de seară

În liniștea întunericului, luna se coboară,
Pentru a cuceri cu lumina ei încă odată această țară;
Apele plâng, nourii curg, cerul se transformă-ntr-o mare
Că luna-i trimite iarăși la culcare.

Eu pornesc cu dorul soarelui în inimă pătruns,
Ce stelele și luna departe l-au ascuns;
Privirea-mi ascunde mahnirea sufletului
Că iar au început focurile-n casele omului.

Așa moare și această zi, învăluită-n fum
În timp ce scârțâie-n vânt casele de pe drum,
Așa mă culc, cu pieptul plin de dor
Că iar nu ți-am văzut chipul strălucitor.

MENȚIUNE – Poezie Nivel 2

Bogdan DUCA

Școala Gimnazială „Matei Basarab” Pitești

Ștefania BADEA
Clasa a II-a E

Dorul

La marginea pădurii, în liniștea deplină care s-a lăsat cu pași repezi peste codru odată cu venirea serii, eu stăteam și priveam. Priveam milioanele de stele care luminau cerul printre norii cenușii, ca niște soldați umili ai lunii fantomatice. Eu aveam un singur dor, nu milioane.

Mă pierdeam printre sunetele care înconjurau pădurea, majoritatea fiind cântecele nedesluite ale greierilor, și printre copacii triumfători ca întotdeauna, deși crengile lor erau aproape părăsite de frunzișele verzi și tainice.

Singurul meu dor era să rămân aici. Aici. Pentru totdeauna. Să privesc ca de fiecare dată lăcrășii zâmbindu-mi prietenește, să mă bucur de iarba fină care îmi alină tălpile, să ascult iar cântecul desăvârșit și tainele pădurii, pe care doar eu puteam să le înțeleg în liniștea aceea a nopții. Chiar și ploile rămăneau calme și calde, vrând doar să mai ude gingașele floricele, care stăteau pitite după copacii înalți și de un verde aprins. Simțeam cum ascultă și ele cu mine, în acele nopți în care stelele își pierdeau strălucirea în fața lunii adânci, care rămânea nemișcată și tăcută, ca o regină care-și asculta toți supușii, știind că este stăpână peste tot și toate, iar pădurea îi aparține. Era un amestec verde-purpuriu luminat

din toate unghiurile, de stele și de licurici. Licuricii erau ca niște făclii aprinse, plimbându-se peste tot, într-un dans desăvârșit de încurcat, dar frumos. Frumos precum râul care licărea și părea la fel de singur ca cenușul cerului. Nu părea că poartă peștișori sau alte vietăți, dar trecea cu repeziciune peste pietrele mari și grele ce se prelungeau pe toată suprafața lui. Iarba ieșea în evidență pe lângă el, vrând să-i mai înveselească tăcerea și singurătatea, scoase în evidență de vântul ușor rece care trecea fără vorbă printre brazi.

Voiam să rămân în codru. În locul care mi-a ascultat toate amărăciunile, dar și bucuriile și pe care i le-am ascultat, de asemenea, cu drag și atenție. În locul în care nu eram doar cu trupul, eram și cu sufletul. În locul acela unde domnea natura și domneau tainele.

Mai am doar un singur dor. De-ar fi să mor mâine, să mă lăsați tot aici, la marginea pădurii.

PREMIUL I – Proză Nivel 3

Anastasia VASILIU

Școala Gimnazială „George Topârceanu”- Pitești

Ultima dorință

Vară... liniștea serii era spulberată de valurile spumoase ale mării ce se izbeau de stânci. Undele apei se mai domoliseră, liniștea era din ce în ce mai profundă. Atmosfera te ducea cu gândul la codru, locul liniștit care ți-a fost ca acasă, atunci când voiai doar să meditezi asupra problemelor.

Briza mării era asemenea vântului lin de vară ce se strecura printre crengile încărcate ale arborilor. Doar izvoarele mai vorbeau, în acea liniște profundă.

Erai cuprins de o mulțime de gânduri, simțeai că nu mai poți și îți era dor. Doar luna, care aluneca prin vârful brașilor, mai veghea cu lumina ei parcă alinându-ți puțin suferința. Poate doar teiul, la umbra căruia stăteai, ți-ar mai fi putut lua din gândurile ce te apăsau, dacă, în lina adiere de vânt, și-ar fi scuturat creanga deasupra capului tău.

Iar tu te gândeai la moarte, una ușoară și tăcută, sperând să nu mai fii pribeag, ci să fii străbătut de frumoase amintiri. Prietenii tăi,

stelele, cărora le-ai povestit o viață întreagă, care nu te-au lăsat niciodată la greu, ți-au zâmbit și atunci, în acel moment de cumpănă, știind că dacă tu ai fi murit, ai fi fost o stea, la fel ca ele.

Aveai o singură dorință... voiai ca pe ultimul drum să fii condus de toate aceste elemente din natură pe care tu le considerai prietene, deoarece îți fuseseră aproape în fiecare moment de cumpănă și te ajutaseră să treci peste, doar prin sentimentul de liniște pe care ți-l ofereau, codrul fiind ca o a doua casă pentru tine.

MENTIUNE – Proză Nivel 3

Alexandra Ioana RUNCEANU

Școala Gimnazială „Matei Basarab”

O lume minunată

Seara s-a lăsat ușor peste tărâmul de basm în care mă aflu, iar liniștea nocturnă a cuprins natura. Mă simțeam singur, pierdut printre gânduri și știam că, în aceste momente, numai natura mă poate ajuta.

Pașii mei se auzeau ușor, ca ai unei căprioare, pe frunzele de pe jos ce formau un covor multicolor, pe când cu zgomot cădeau izvoarele-nturna, iar luna aluneca prin vârfurile lungi de brad. Al serii rece vânt șuiera printre vârfurile copacilor aproape adormiți ce se pregăteau să-și spună povestea fiecăruia de viață.

Am vrut să stau, să îi ascult și să încerc să înțeleg tot ceea ce spuneau, căci, în spatele fiecărei povești de-a lor, îți puteai găsi povestea ta, poveste ce-ți trea o varietate de amintiri ce ți se rula în minte și te ajuta să realizezi ce ai făcut pe tot parcursul vieții. Sub teiul sfânt care-și scutura creanga m-am simțit din nou tânăr, exact ca un brad ce nu îmbătrânește niciodată și poate locui în mijlocul codrului, acolo unde și eu mă simt acasă, unde simt că natura mă înțelege, că trăiește în același timp cu mine și că încearcă să mă ajute să uit de toate dorurile mele determinându-mă să vibrez în ritmurile ei, pentru totdeauna. În interiorul pădurii, totul pare mai simplu, supărările devin bucurii, iar dezamăgirile succese. Acolo nimeni nu te critică, totul capătă sens atunci când îți dorești cu adevărat să descoperi tainele naturii, iar comuniunea om-natură devine mai puternică, la fel ca în creațiile eminesciene unde dragostea, iubirea, tristețea, dorul, se îmbină asemenea notelor muzicale într-un cântec și totul începe să prindă contur și să-ți transmită emoția pe care mediul înconjurător o simte odată cu tine.

Stelele îți pot fi cei mai buni prieteni și te pot sfă-

tui mai bine decât oricine, însă pe măsură ce înaintăm în vârstă începem să nu mai înțelegem ceea ce cândva, la vârsta fragedă a copilăriei, ni se părea atât de simplu. Dorul de copilărie începe să ne cuprindă pe toți, iar cauza nu este decât trecerea efemeră a timpului pe care nimeni și nimic nu-l poate opri.

Marea reprezintă orizontul nostru, diversitatea amintirilor din fiecare etapă a vieții ce ni se reflectă în minte abia la maturitate, când simțim că nu mai avem nicio putere de a înțelege tainele lumii și ne dorim să ajungem în locul care ne face fericiți, în natură, gândindu-ne la copilăria care a trecut prea repede, dar care va rămâne cea mai frumoasă amintire pentru totdeauna.

Cerul senin reprezintă totalitatea bucuriilor, iar codrul este locul unde ne simțim acasă. În același timp cu maturizarea, se schimbă și gândirea noastră, comportamentul, însă nu voi uita niciodată acea vârstă puerilă în care puteam vedea totul în nimic, și, chiar dacă acum nu mai pot desluși misterele naturii, sunt sigur că altcineva va putea și va simți exact ce am simțit eu, deoarece pădurea, oceanul, mediul înconjurător ne schimbă, ne transformă în persoane mai bune și ne pregătește pentru viață.

MENȚIUNE – Proză Nivel 3

Roxana Georgiana DIACONU

Școala Gimnazială „Matei Basarab”-Pitești

Magia codrului

Pentru oricine, după o zi lungă, plină de încercări, relaxarea este esențială, fiecare dintre noi având nevoie să se deconecteze puțin de la rutina zilnică și monotonia acesteia. Dar, ce se întâmplă când simpla odihnă nu mai este de ajuns? Atunci intervine dorința de a ne întoarce la originile noastre, la ce ne este drag și ne liniștește, în cazul meu, pădurea.

În natură, eu mă regăsesc, întorcându-mă la tovarășul drag ce m-a găzduit în cele mai triste sau fericite zile i mi-a oferit liniștea și răcoarea sa, codrul. Nimic nu se compară cu pacea sufletească simțită când te odihnești rezemat de trunchiul teiului ascultând izvoarele care cu zgomot cad, spunând povești nemuritoare pietrelor și dăruind cristale firelor de iarbă din jur. Privind luna de pe albastrul de catifea al boltei nemărginite, aceasta admirându-și chipul palid în oglinda lacului, începi să observi micile detalii și bucurii ale vieții. Vezi cum luceafărul de seară și-a aprins felinarul pentru a lumina drumul vântului și simți mireasma florilor și

mângâierea firelor de iarbă. Aceasta este magia codrului.

Atunci simți un sentiment de nostalgie și dor de vremurile trecute, de persoanele dragi și momentele speciale din viață. Detașându-te de realitatea tristă, uneori, realizezi cine ești cu adevărat, regăsindu-te în elementele naturii, prieteni dragi ce îți vor zâmbi iar după multă vreme.

Trecerea ireversibilă a timpului nu trebuie să ne afecteze sau să ne schimbe, și este nevoie ca din când în când să găsim un moment doar pentru noi, un moment de meditare și descoperire a lucrurilor cu adevărat importante în viață.

MENȚIUNE – Proză Nivel 3

Alexandra MARINESCU

Școala Gimnazială „Ion Pillat”

Omul poet

Marele poet național, Mihai Eminescu, a valorificat în poezia sa, intitulată „Mai am un singur dor”, legătura sfântă și puternică dintre om, natură și inevitabila moarte.

În ciuda faptului că nu ne dăm seama suntem cu toții legați de natura ce este pretutindeni, noi trăindu-ne efemeritatea pe care o numim simplu : „viață” în centrul său și hrănindu-ne emoțiile cu sentimentele pe care aceasta ni le oferă. Codrii înalți și zvelți, completați de ramuri puternice ne dau sentimentul de siguranță, pe când florile firave și pictate subtil în nuanțe parcă scoase din povești sunt amprenta pură a frumuseții și inspirație pentru numeroși artiști. Deși suntem cuprinși de această sferă a frumuseții, noi o ignorăm în totalitate în timp ce viața parcă ni se scurge printre degete și ne trezim târziu, poate prea târziu, realizând că viața noastră este aproape de tristul său final și peste câțiva ani de la moartea noastră, nimeni nu își va aminti de noi și de tot ceea ce am făcut. Așa că trăiește din plin, zâmbește-le tuturor, fii bun și fă tot ceea ce îți dorești fără să trăiești cu teama a ce spun alții și la cum vor reacționa la

lucrurile făcute de voi. În opinia mea, întotdeauna este mai bine să îți amintești de un lucru decât să rămâi cu întrebarea „dacă aș fi făcut așa?”, căci peste ceva timp nu vor mai conta micile certuri, greșeli, vor conta zâmbetele pe care le-ai pus pe fața oamenilor, lacrimile pe care le-ai șters și sfaturile călduroase pe care le-ai oferit oamenilor pierduți.

Așadar, vă sfătuiesc să profitați de viața pe care o aveți și să vă faceți una bună, pentru că sunteți binecuvântați să aveți o viață, iar pentru mine, o viață bună reprezintă o viață la finalul căreia să mai aveți un singur dor, de a muri în liniște și pace, „pe întinsele ape”, acompaniați de „al serii rece vânt”, asemenea unicei dorințe a marelui nostru poet, Mihai Eminescu.

Premiul al II-lea-Proză Nivel 3

Adnana IVANA

Școala Gimnazială „M. Eminescu” -Pitești

Prof. Coordonator: Manuela DOVLEAC

Agonie infinită

Misteriosul policandru se înalță în mantie de negură. Rătăcite se nasc stele umede, statice. Abisul purpuriu de viață cuprinde măreția nemuritoare a bulgărului de căldură, în locul său apărând Luna chicotind în roba sa de gheață cristalină.

În adâncul pădurii, ape line își plâng amarul. Susurul nostalgic al izvorului răsună în tot codrul.

Necugetată, o frunză pribeagă alunecă în brațele crude ale apei. Suspînând, se lasă purtată ușor de farmecul infinit al oglinzii mișcătoare. Se duce, și se duce până când Luna îi va îngădui să se stingă.

Deodată, se oprește. În jurul său e numai apă. Răbdătoare, așteaptă fumul pur al morții.

În undele sonore ale serii entitatea nopții își scapă o lacrimă tămăduitoare. Frunza se înalță domol până ce ajunge pe uscat. Vântul o șuiera până în poiană. Regina pierde strălucirea privirii

pure a frunzei rare, dar o întâlnește sfios pe a falnicului Luceafăr.

Frumosul îi surâde, iar ea se ascunde după nori, rușinată și măreață.

Dezamăgit prințul își amintește cum, la începutul lumii, el ardea de amor pentru Lună, iar ea se topea de dragul lui. Însă acum, amorul acela este fără valoare. Maturitatea a intervenit, împiedicând perechea imortală.

Și așa, în agonie, rămaseră cei doi aștrii, ea căutând privirea lui, el căutând privirea ei, dar rămânând amândoi în orgoliu.

Premiul I Proză Nivel 2

Delia - Ioana LEONTE

Școala Gimnazială “Tudor Vladimirescu”-Pitești

Noaptea, magia nopții / naturii

Din parfumul ei vrăjit, primăvara a început să arunce stropi înmiresmați care amețesc natura. În raiul din grădina argintie, copacii seamănă cu siluetele unor mirese rămase înmărmurite sub oboseala zilei.

Se lasă seara. Eu privesc uimită cum un ghiocel firav își dădea la o parte plapuma moale de zăpadă, cobora din pătuțul său cu așternuturi albe și mergea grăbit să sune din clopoțel, vestind venirea primăverii.

În vânt scârțâia cumpăna de la fântână, care parcă îmi cânta un cântec îmbătător. Apa se lăsa alintată de o rază jucăușă de soare, mergea repede și elegantă, nu se uita niciodată înapoi și prin glasul armonios și sincer încânta tot codrul.

Luna de pe cer trece așa sfântă și clară, așteptând să vegheze natura și să o lumineze ca o făclie eternă.

Soarele trece grăbit dintr-o odaie a cerului în alta, căutându-și straiile de împărat. El cobora pe scările cerului cu pași de diamant ca să-și ia adio de la natura fermecată.

Stelele, ca niște crăieșe, își desfășoară momentele artistice pe trena de turcuaz a cerului.

Sus, pe colierul de ametist al cerului, luceafărul sclipește tainic, strălucitor, purtând parcă, în văpaia

lui, viața tuturor luminilor cerești, a luminilor veșnic călătoare în necuprinsul vieții.

Pe lacul adormit ce pare o uriașă lespede de cristal, trece ca o închipuire, albă ca zăpada, cu aripile ca două scoici de argint, cu gâtul strâns între ele, subțire, ondulat, ca toarta unei amfore, lebăda, pasărea rămasă singură.

Și cum, jos, lebăda sidefează fața apei, de sus, luceafărul luminează întinsul raiului pământesc. Numai ei doi sunt, pâlپările nopții acesteia, în care lumea pare cufundată într-un somn adânc.

Mantia albă a iernii, cândva întinsă peste toată natura, era zdrențuită, doar câteva urme din vechile ei haine mai existau, deoarece fiica cea mai tânără și mai frumoasă își intrase în drepturi.

O seară alături de o natură fermecată te face să trăiești momente fantastice și să intri într-o atmosferă de basm cu prinți și prințese.

Premiul I Proză Nivel 2
Georgiana Denisa CÎCÎILĂ
Școala Gimnazială Nr. 1 Budeasa

Dorință

Vreau să Țes pe pânza nopții
Vise vii și colorate
Ca să-mi ștergă lacrimile
Să mă-mpingă mai departe.

Vreau să Țes în întuneric
Un cer senin, fără nori.
Soarele să îmi alunge
Ale vieții grele ploi.
Dar ... pictez în griul nopții
Un tablou cu lună plină,
Bolta neagră de-mi absoarbe
Orice urmă de lumină.

Și m-atrage vântul rece
La marginea unei ape,
Unde toată fericirea
Mi-o las în valuri să scape.

Cu păcatele pe umeri
Pe pământ mă-ntind ușor.
Lacrimile mă dor ...

Premiul I Poezie Nivel 3
Alexandra Theodora POPA
Școala Gimnazială "I. L. Caragiale" Pitești

Alexandra BUZULICĂ
Clasa a VI-a C

Seara

Seara, amorțește cu asprime, a sa natură,
Își cheamă cu drag suratele, mii de stele și o lună,
Liniștea deplină învăluie dealuri, munți,
Și îi mângâie pe frunți...

Luna pe cer, ca un disc argintiu,
Este acoperită de nor cam plumburiu
Asfintitul, așa pleacă și ne salută soarele
De se-ntunecă popoarele,
Și cu simțire de rău, mă gândesc din nou,
Și iar mă gândesc la tine,
Ce căldură și ce bine!

Și atâta armonie, peste tot era bucurie.
Apele plâng, înnegriindu-se de supărare
A lor strălucire ca ale unor comete rare,
Norii înghit durerea, pierzându-și doritul soare,
Căci între ei era o iubire mare,
Am ales acest peisaj din natură,
Pentru că toată lumea îl îndură.

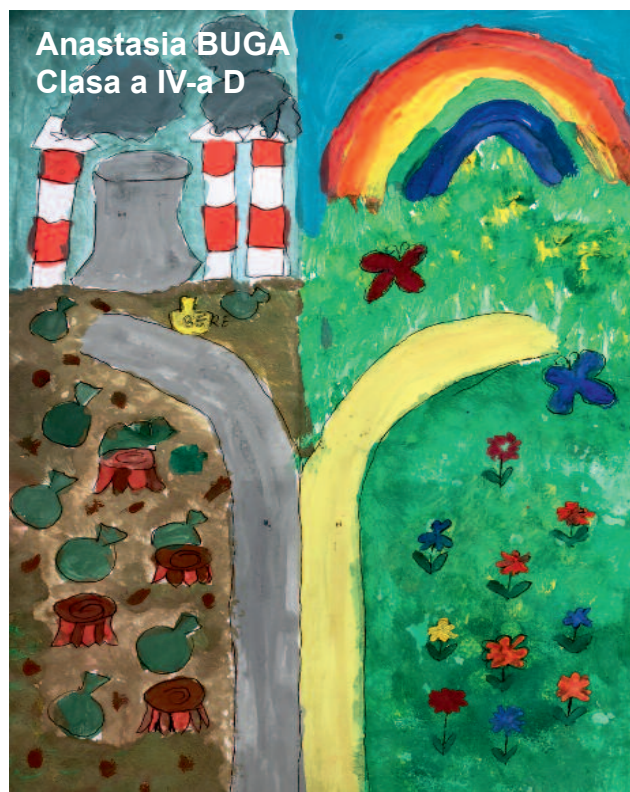
Mențiune Poezie Nivel 2

Cardaș Justina PANO

Clasa a VI-a

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”-Pitești

Prof. coord. Miana POPA

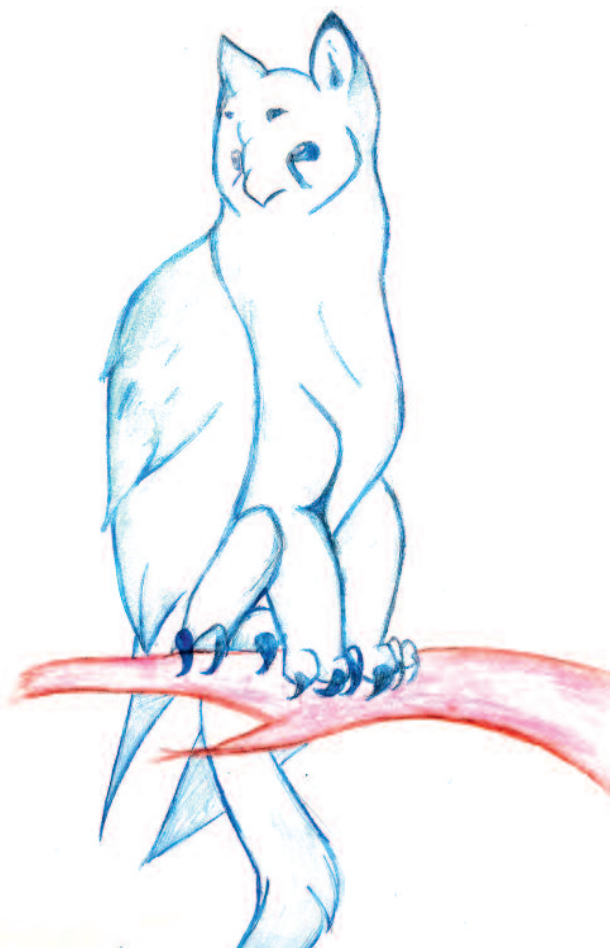
Străinul

Munții cu pălărie argintie
Veghează stelele,
Soarele nu mai ajunsese
Ca să-ți lumineze chipul,
Străine,
Doar Luna cea mâhnită
Ajunge să-ți încânte privirea
Mâhnită de frigul de afară
Și pierdută în palatul de piatră,
Palatul gândurilor de vară,
Distrus de amintirile de iarnă.
Dar ochii tăi tot pe cer colindă
Spre stele care sper,
Sper să devină
Adevărate dorințe.
Un zâmbet pe chipul tău apare
Zâmbetul ce privește
O zi înfloritoare.

Premiul al II-lea Poezie Nivel 2

Sonia Ioana TĂNĂSESCU

Școala Gimnazială “Nicolae Simonide”

Copilăria

Iubirea este lanțul universal ce leagă sufletele pe un talisman tainic ce luminează totul în jur! Dar, cu ce ne ajută iubirea? Păi... viața este un tunel întins, având în capăt o lumină pe care trebuie să o urmărești! Dar cine ar vrea să scape din el? Este simplu! Nimeni nu ar vrea să se rătăcească acolo ... ci doar să îl parcurgă, iar când ajunge la sfârșit, să simtă că a trăit!

În acest tunel este inclus și dorul! Eu îmi imaginez iubirea ca un labirint, unul care are mii de căi, dar, pentru a găsi una dintre ele, ai nevoie de cineva care să te îndrume, o persoană care să îți fie mereu alături, să te scoată din drumurile încrucișate și să urmărești în continuare lumina sufletului!

„Și codrul aproape” este un vers ce transmite diverse taine, dar doar una reprezintă cheia fericirii, ca un trandafir ... nu trebuie să vedem în acesta numai spinii!

Codrul ... E un vis aparte ... Se apropie ușor, fără să îl deranjeze, autorul sublim! E așa prezent în viața noastră ... a oamenilor. Nu știe să se supere niciodată ... știe doar să viețuiască. Indiferent de cât rău îi facem, îi rupem crengile și frunzele, îi tăiem copacii, se încăpățânează să

reziste... dar nu orice fel de rezistență... una demnă și falnică!

Amintirea cu care a rămas el este parfumul văratice al întâmplărilor din copilăria lui! Cerul și luna în liniștea serii erau personaje vii care îi bucurau memoria!

Le aduna într-un loc ... la marginea mării. Se înveselea când cinematograful gândurilor îi rula filmul copilăriei, când cartea sufletului îi deschidea uși noi către luminare, când cântecul sublim din umbra de cetini îi zâmbea iar, toate acestea îl făceau special!

Copilăria este lumea copiilor când tristețea îi ocolește cu încăpățănare!

Premiul al II-lea – Proză Nivel 3
Andreea CHERU
Școala Gimnazială 1 Ștefănești

Dorința

O ultimă dorință
În taină, o spuneam
Să mor înconjurată
De marea ce-o iubeam.
Și mă gândeam așa
La câte am văzut
Și pentru mine, moartea
E tot necunoscut.
Îmi imaginam, plângând
O lume diferită
În care liniștea serii
Se face auzită.
Un loc, ce adesea îl visam
Doar auzind valuri
Ce la mal, cu zgomot
Se spargeau.
Se comparau, mereu
Cu vise neîmplinite

Ce se împrăștie
Pentru a fi auzite.
Apoi mă duceam, mai departe
Pân-ajungeam în codru
Și-acolo, privindu-mă-n izvor
Îmi încercam norocul.
Îmi aduceam aminte,
De scumpa mea dorință
Aș fi-ucheat acolo,
Dar nu e cu puțință.

Premiul al II-lea – Poezie Nivel 3

Mihaela RADU

Școala Gimnazială „Petre Badea” Negrași

Dorul, un personaj nocturn

Luna imaculată răsare pe cer, acoperind totul cu lumina sa difuză. Dealul falnic păzește fioros turmele de oi numeroase, tronând singuratic undeva, în depărtare.

La merginea peisajului nocturn, salcâmul privește melancolic, asemeni tuturor serilor. Sunetul fluierelor ce „murmură-n stână” îi mângâie frunzele veștejite de vreme, stârnind o mireasmă dulce-amăruie în văzduh. „Apele plâng” cu suspine, izbucnind năvalnic printre copacii cocârjați și florile de culoare lăptoasă.

Stelele, străjerii nopții, împodobesc bolta întunecată a cerului, iar nourii alunecau lin spre meleaguri îndepărtate, neștiute. Mantia neagră a nopții a învăluit natura verde, preschimbând-o într-un tablou jalnic. Dorul, cel mai îngrozitor chin, a luat în stăpânire fiecare om, stea și floare, transformându-le în creaturi melancolice, triste.

Acoperișurile colorate ale caselor nu învelesc pe nimeni, vârfurile lor ascuțite străpugând nemilos văzduhul, stârnind vaiete luminoase și asurzitoare.

Deodată cu venirea dimineții, chinul dispare, făcând loc unui sentiment călduros și liniștitor, mai satisfăcător decât razele soarelui, mai blând decât lumina lunii: bucuria de a reîntâlni persoanele dragi și de a scăpa de dorul revederii.

Mențiune Proză Nivel 2

Daria Georgiana CAZACU

**Școala Gimnazială “Mircea cel Bătrân”
Curtea de Argeș**

O noapte senină

Stăpânul diurn al cerului, Soarele cel strălucitor și veșnic se simte obosit și pleacă la culcare. Pentru ca țările nesfârșite să nu rămână în întuneric, el lasă în locul lui pe fecioara bălaie, sfântă și clară, lună, cea care în fiecare noapte vrăjește lumea cu frumusețea ei.

În jurul reginei nopții, scapără mii de margarete galbene ale cerului, născând umezi pe bolta senină. Se strecoară pe insula nesfârșită a cerului precum miile de stoluri de rândunele printre norii pufoși stropiți parcă cu spuma albă a laptelui.

Pe lacul brodat, pe margini cu nuferi dentalați, se vede în oglindă mândra lună, parcă admirându-se din plin și mândrindu-se cu meseria ei.

Peste întreg peisajul se lasă o liniște deplină. Doar vocea apelor se auză, plângând de dor. Lacrimile de tristețe izvorăsc în fântâne precum pică-

turile de rouă printre firele verzi și firave de iarbă proaspătă.

Lângă un salcâm înalt se vede o umbră de tată care mă așteaptă cu pieptul de dor și fruntea plină de mii de gânduri. Ochii ei mari și albaștri caută în frunză cea rară.

Valea în fum așteaptă zorile de zi și discul de o să apară pe bolta cerescă luminând întreg pământul cu razele lui blânde și calde, în timp ce fluiera murmură în stână.

Premiul al II-lea Proză Nivel 2
Elena Camelia ROTARU
Școala Gimnazială Nr. 1 Budeasa

Natura și minunățiile ei

În orice colț de lume te vei duce vei găsi un loc din natură care ți se va tipări adânc în mine. Natura este ca un tablou care se schimbă de la un anotimp la altul. Primăvara copacii au frunzele verzi ca smaraldul, vara sunt o mulțime de flori multicolore care îmi îmbată simțurile, toamna este un covor de frunze arămii, iarna pomii sunt înveliți de o plămă de omăt.

Pădurea din spatele casei mele de la țară este colțul meu de natură. Acesta găzduiește o mulțime de păsărele primăvara. Noaptea izvorul suspină pe când codrul negru tace iar, florile dorm în grădină.

În minunatul meu colț de natură primăvara, vara, toamna, iarna se petrec o mulțime de schim-

bări. Iar eu mă bucur de fiecare dată de aceste modificări. De aceea marelui nostru poet Mihai Eminescu, îi plăcea să scrie despre natură în special de codri. Adesea acesta se ducea în pădure să scrie minunatele opere literare cu care ne mândrim noi astăzi.

Natura este și va fi cel mai frumos loc de pe planetă.

Premiul al II-lea – Proză Nivel 1
Antonia Ștefania PĂTRAȘCU
Liceul Teoretic „Iulia Zamfirescu” Mioveni

Pene Argintii

Era o zi frumoasă de primăvară. Soarele zâmbea printre nori.

Pene Argintii stătea liniștit în cuib. Penele lui argintii se încălzeau la razele calde ale dimineții.

Era un pui de porumbel care deja învățase să zboare.

Dintr-o dată, îl cuprinse o mână mare și caldă și se trezi într-o căsuță mică și întunecoasă... Îi bătea inima îngrozitor de tare!

Simțea cum căsuța se mișcă și se tot mișcă. Se opriră în sfârșit! Pene Argintii se trezi într-un loc necunoscut. Tare ar fi vrut să fie mama lângă el să-i dea un sfat!

Porni în zbor. Nu recunoștea nici pomi, nici case... După ce călători minute bune, întâlni un pescăruș. Îl întreabă:

- Tu știi unde este casa mea? Este o casă înaltă cu acoperiș roșu și un ceas mare. Și acolo vin mulți oameni să-și lase scrisorile.

Pescărușul îi răspunse în felul său, tipând ascutit:

- Eu știu o casă înaltă! Dar are acoperișul verde și o lanternă imensă care ghidează vapoarele.

- Atunci nu aceea este casa mea, zise porumbelul trist!

Mai zbură un timp. Îi apăru în cale o pasăre mare

cu pene albe cu negru și ciocul mare și ascuțit. Era o barză. O întrebă și pe ea:

- Tu știi unde este casa mea?

- Eu știu multe case!

- Casa mea are acoperișul roșu cu un ceas mare.

- Sigur că știu! Casa roșie cu ceasul mare este lângă casa mea cu acel coș înalt. Este casa unde se opresc toate trenurile! Ai pornit în direcția greșită! Casa ta este în sens opus. În dreapta este calea ferată.

Urmează șinele și vei ajunge acasă!

Porumbelul își aminti din primele zboruri făcute cu mama, de calea ferată și de trenurile șuierătoare.

Știu că are dreptate barza. O porni în sensul opus stigând către barză:

- Mulțumesc!

Ajunse pe seară... când soarele era încă pe cer.

Mama îl aștepta îngrijorată! La fel și tatăl! Era așa de fericit, încât nu mai simțea foamea și oboseala...

Auzi cum omul cu mâna mare și caldă îi strigă:

- Bravo, Pene Argintii! Vei fi următorul campion al cursei de porumbei!

Rareș Andrei POPA
Clasa a II-a E

Autoportret

Eu sunt Lăcrămioara,
Prietenii îmi spun „Pighina”.
Sunt o fată cu defecte,
Dar familia mă iubește.

Mie-mi place să vorbesc,
Dar în oră mă opresc,
Nu sunt superficială,
Însă sunt temperamentală.

Asta sunt,
Nimic nu-i greu.
Toată lumea mă-nțelege,
Iar poezia mă alege.

Lăcrămioara GHITĂ
Clasa a V-a C

Irina BOȘNEAG
Clasa a VII-a D

Rândunica, vestitorul primăverii

A sosit și primăvara, fiica cea mai tânără și mai frumoasă a bătrânului An. Soarele, mingea de aur a cerului, crește în căldură și dezmiardă pamântul umed și negru. Norii de cenușă dispar, lăsând cerul de un albastru intens, iar în locul lor apar norii albi și pufoși ca vata de zahăr.

Delicatul clopoțel al ghiocelului iese de sub stratul subțire de zăpadă. Toporașii se închină gingașelor lăcrămioare. Zambilele și narcisele se pregătesc să iasă de sub pământul umed de după topirea zăpezii. Floricelele de pe câmpii alcătuiesc un covor multicolor cu nuanțe de alb, roz, galben, violet și roșu. Lalelele vor să iasă în evidență așa că înfloresc mai repede pentru a fi admirate ele mai întâi.

Zumzetele insectelor, asemenea unor cântece, completează tabloul naturii. Albinele, încă de acum, încep să culeagă nectarul florilor parfumate. Fluturașii colorați zboară din floare în floare, ca într-un dans. Furcile, harnice de fel, își construiesc mușuroaie pe pamântul reavăn.

Cea dintâi rândunică, venită de departe, taie albastrul cerului ca o săgeată. Este urmată de multe alte rândunele, obosite după un drum atât de lung, dar bucuroase că au ajuns în sfârșit acasă. Veselă că s-a întors pe meleagurile țării natale, își caută un loc pentru a-și construi cuibul. Cel din anul trecut s-a prăpădit în iarna grea. Sub streșina unei case începe să își adune cele necesare pentru cuib.: crenguțe, frunze, pene și puf.

Cuibul este gata construit, așa că rândunica își așează ouăle cu grijă și așteaptă nerăbdătoare ieșirea puilor. Tatăl rândunel are grijă de ea și îi aduce in-

secte ca să se hrănească și să prindă puteri.

Timpul trece repede și odată cu el și natura își schimbă haina. Ploaia de petale de flori acoperă pământul, lăsând loc în pomi frunzulițelor de un verde crud. Iarba a crescut acum înaltă și este adăpost pentru mii de insecte.

Iată că au început să iasă și puișorii din ouăle lor. Mama rândunică este foarte emoționată de venirea pe lume a puilor ei. Se aud sunete ca niște crăpături... Dintr-o dată, dintre cojile de ouă, ies cinci ghemo-toace mici de puf maroniu.

Imediat încep să facă un zgomot de nedescris cu ciripitul lor. Mama rândunică este foarte bucuroasă. Tatăl rândunel imediat își dă seama că trebuie să le aducă mâncare. Multe insecte sunt pentru aceștia o masă delicioasă.

După o săptămână de hrănit puii, aceștia sunt deja în putere și pregatiți să învețe să zboare. Așa că, mama rândunică și tatăl rândunel, împreună cu puișorii, ies la primul lor zbor. Încet, încet, unul câte unul, își fac curaj și se avântă din cuib. Mai greu la început, aceștia însă învață repede, iar apoi ies cu toții la un zbor lin în văzduhul cerului senin.

Urmează multe zile senine și frumoase în care se vor bucura împreună de izbânda lor.

Alexandra Maria CRUCEANĂ
Clasa a VI-a D

Primăvara

Primăvara e frumoasă,
Cu flori, cu fructe bune,
Când te joci în fața casei,
Cu prietenii, jocuri bune.

Ea este și călduroasă,
Iarna pleacă.
Primăvară frumoasă!
Fulgi moi ca vata fină,
Ei pleacă, primăvara vine.

Primăvară frumoasă tuturor,
Și pentru anul viitor!
Fiindcă primăvara aduce viață,
Aduce flori, fructe din belșug,
Și pentru acum și pentru viitor,
La mulți ani, tuturor!

Ruxandra-Gabriela LAZĂR
Clasa a III-a E

Ștefania BADEA
Clasa a II-a E

Fiica Martei

Domnul Dumitru se mutase pe vârful muntelui de la marginea orașului în care locuise înainte de „incident”. După schimbarea spontană de peisaj prin care bătrânul a trecut, acesta și-a pierdut majoritatea avuțiilor, dar și a prietenilor, de fapt, o singură persoană îi mai rămase alături și anume sora sa, doamna Popescu. Aceasta îi făcea vizite rare și scurte care îl bucurau nespus pe bărbatul singur și acru.

Doamna Popescu era o femeie relativ tânără, ce locuia într-un apartament înșorit și modern alături de soțul ei, un important om de afaceri, și de fiica ei, Amanda. Era o scriitoare ce colabora adesea cu o mică editură din oraș, editură la care lucra și fosta soție a domnului Dumitru.

În această zi caldă de vară, doamna Popescu îi plănuia o vizită fratelui ei. Cele două se află în mașina înăbușită de căldură de aproape două ore, drumul pe munte era lung, anevoios și deloc plăcut.

Mașina veche a femeii abia poate să mai străbată aleea neasfaltată și, chiar dacă doamna Popescu ar fi încercat să urce tot muntele în vehicul, nu este nicio șansă să reușească, așa că cele două decid să părăsească mașina și să continue drumul la pas. După alte aproape două ore prin căldura dogoritoare de vară, cele două ajung în fața casei înalte și vechi.

Chiar și într-o zi atât de colorată și vioaie aspectul casei te băga în sperieți și îți răcea sângele. Clădirea era neagră din cap până în picioare, îngustă și înaltă, ceea ce făcea ca aceasta să pară instabilă, aspect întregit de lemnele putrezite ce stăteau agățate de colțuri. Ferestrele apăreau rar, iar atunci când erau văzute, erau ori acoperite de o bucată de material negru ori sparte. Nici uneia dintre fete nu i se părea o casă atractivă, dar nu aveau de ales. Doamna Popescu bate cu putere în ușa înaltă, cu aspect medieval. Un om bătrân, tras la față, slăbănog și înalt deschide ușa ce dezvăluie coridorul neîngrijit și slab luminat. Ceea ce pornește ca un zâmbet din partea omului îmbrăcat în costum negru este repede înlocuit de o expresie de dispreț acut. Domnul Dumitru nu era bucuros să primească în casă vizitatorul surpriză pe care sora lui îl adusese și anume, pe micuța Amanda.

- Intra! îi spune domnul Popescu cu o voce acră.

Coridorul lung ducea spre patru locuri: sufrageria, bucătăria, baia și etajul. Doamna și domnișoara sunt invitate în sufragerie, o cameră largă, luminată de un candelabru pe jumătate spart.

- Vă rog, luați loc! le invită bătrânul cu ajutorul unei voci monotone și obosite.

- Eu nu pot, George, trebuie neapărat să ajung la gară până la patru și știi prea bine cât îmi ia să cobor muntele.

- Și atunci, de ce ai mai venit? întreabă domnul Dumitru pe același ton.

- Pentru a ți-o lăsa pe Amanda în grijă, eu și soțul meu avem amândoi treabă în nord și nu avem unde să o lăsăm, a anunțat femeia cu o voce rugătoare.

- Eu nu fac așa ceva, Corina, declară domnul Dumitru.

Dar nu prea mai conta ce își dorea omul, deoarece sora sa deja părăsea casa, în timp ce tânăra copilă de pe canapeaua prafuită se uita în ochii bătrânului.

Oare ce avea acesta să facă cu un copil pe care îl cunoscuse în urmă cu câteva minute? Fetița stătea absolut tăcută și îl privea pe înfricoșătorul ei unchi drept în ochii negrii și adânci. După ceea ce părea o eternitate de liniște apăsătoare, Amanda își deschide în sfârșit gura:

- Dumneavoastră cu ce vă ocupați? întreabă ea încet.

- continuare în pag. 29 -

Florile căzătoare

Caisul acum a înflorit.

Florile din el au răsărit.

Caisul se mândrește

Că are flori de poveste.

Dar deodată apare bruma,

Înghețând natura.

Acum caisul e dezamăgit

Că florile i-au pierit.

Oare cu ce a greșit?

De ce s-a prăpădit?

Doar pentru a fi cel mai tare,

Să înflorească când bruma apare!

Și-a dat seama de greșală și rău i-a părut,

Dar nicio caisă nu a mai apărut.

Domnul Dumitru o privește uimit:

- Actual, cu nimic, dar înainte de „incident” eram jurnalist, asemenea mamei. Încă mai am vechea mea mașină de scris, la etaj, îi răspunde el cu un zâmbet subtil în colțul gurii.

- Incident?

- Da, știi, nu mereu am locuit aici, de unul singur, pentru câțiva ani am stat în oraș într-un apartament prestigios alături de fosta mea soție, Marta. Însă totul s-a sfârșit când în apartament a avut loc un incendiu ce a devorat tot ce aveam. Marta a plecat, prietenii mei m-au lăsat baltă și eu m-am mutat în singura casă pe care mi-o puteam permite, aceasta.

- O cunosc pe Marta, lucrează la editura la care mă mai lasă mama când are treabă.

- Ce mai face, cum o mai duce?

- Are o fiică, Carina. Mă joc cu ea aproape mereu.

- S-a recăsătorit? chestionă domnul Dumitru, care devenea foarte interesat de ce avea nepoata sa să spună.

- Din câte știu eu, nu, dar nici nu am întrebat vreodată.

În acest moment, singura întrebare pe care o putea pune domnul Dumitru este „Cine era tatăl?”.

Desigur, nu avea să îi pună această întrebare Amanda. Însă mai avea câteva lucruri de spus înainte să încheie conversația.

- Ai cunoscut-o pe bunica ta? a întrebat bărbatul, schimbând subiectul.

- Da, de ce?

- Nimic, doream doar să întreb ce mai face.

- E bine, așa zice mama, pentru că eu nu am mai văzut-o de mult, spune Amanda nesigură de răspunsul pe care îl dădea sau de reacția pe care urma să o aibă unchiul ei.

Acesta doar aprobă dând din cap. Nu mai avea ce spune, iar timpul nu era nici pe jumătate scurs. Domnul Dumitru decide să își încerce norocul și să o întrebe pe Amanda un ultim lucru:

- Prietena ta, Carina, știi cumva cine e tatăl ei?

- Nu sunt sigură, am mai auzit-o pe Marta vorbind despre el, parcă era un om bătrân, sărac, nu din oraș și parcă îl chema George....Copilul Martei...

Descrierea Amandei i se potrivea mănășă domnului Dumitru, așa că era o șansă ca el să fie tatăl copilului Martei. La acest gând venele bărbatului se umplură de fericire. El, omul izolat ce iubea, să fie tatăl unei fete... Cu un gest impulsiv o strânge în brațe pe Amanda, îngerul ce i-a adus vestea.

- De ce vă bucurați? întreabă Amanda nedumerită de comportamentul bizar al bărbatului.

- Pentru că eu sunt tatăl fetei, eu! țipă el cu bucurie.

- De unde știți, sunt mulți oameni bătrâni, săraci, nu din oraș, pe nume George. Ar putea fi oricine ce se potrive te descrierii.

Acest gând nu îi traversase mintea omului până acum, deși este o posibilitate să fie un alt George, dar el simțea că e acea persoană, sigur el era.

Ușa se deschide cu un scârțâit, doamna Popescu

intră în sufragerie și descoperă fenomenul bizar, îl vede pentru prima dată, de la incident, pe fratele ei, cu adevărat fericit. Domnul Dumitru fuge spre sora lui și o apucă cu putere de brațe privind-o drept în ochi:

- Copilul Martei, e și al meu, nu e așa?

- De unde știi? Amanda, ce ai spus?

- Nu te supăra pe ea, nu a spus nimic, întrebarea este de ce nu mi-ai spus tu?

- Marta nu a fost de acord ca tu să știi. Te rog, nu te supăra pe mine!

Domnul Dumitru îi dă drumul surorii sale și o privește confuz:

- Cum să fiu supărat când știu că am o fiică, cum?

Bărbatul își îmbrățișează pentru ultima dată sora și nepoata înainte să le lase să plece. Odată ce rămâne singur, omul se prăbușește pe canapeaua veche. Triste ea îi recuprinde chipul odată ce îl lovește și gândul, el nu o va vedea niciodată pe Carina.

Maria POPA
Clasa a VI-a D

Nuferii pe lac

Se leagănă ușor

De parcă murmură un cântec de dor.

Se vede pe apă

O frunză minunată.

Din ea răsărind,

O floare înflorind.

Ea se leagănă încet

Ca gândirea de mare înțelept.

Își îndreaptă petalele spre soare

Ca pe țarm să coboare.

Dar rămâne unde-i e menit,

Pe lacul cristalin și liniștit.

Antonia STOENICĂ-DRĂGHICI
Clasa a V-a D

Gingășia primăverii

Lumina palidă a înserării învăluie satul de la marginea pădurii în care se împletesc miresele pământului reavăn și ale mugurașilor abia iviți.

De ieri sunt la bunici. Admir împreună cu ei grădina frumos greblată la care am muncit împreună. Năcăieri nu este primăvara mai frumoasă ca aici.

În aer simți parfumul dulce al florilor multicolore: ghioceii, zambilele, narcisele plantate și îngrijite de bunica vestesc primăvara și îmi umplu sufletul de bucurie. Fluturașii, albinuțele și păsările dansează pe simfonia primăverii, iar eu mă prind în dansul lor. Iarba moale și pufoasă mă îmbie să o îmbrățșez.

Razele calde mângâie obrajii bunicilor și parcă le redau tinerețea. Sclipirile soarelui se reflectă în zâmbetul lor și veselie naturii le dă energie. Mă uit la ei

cu fericire, apoi îmi ridic ochii către cer și salut cu bucurie păsările călătoare care se întorc obosite din lungă lor călătorie. Dar căldura blândă le dă puterea să ciripească vesele, intonând imnul primăverii. Și albinuțele zumzăie vesele, dansând printre petalele parfumate, pregătite să culeagă polenul.

Privirea mi se îndreaptă încântată către puful păpădiilor care par niște zâne micuțe și delicate. În pomii golași încep să se desfacă timid mugurașii, pregătindu-se să înveșmânteze ramurile firave.

Cât de minunat este să primești veselie primăverii în inima ta!

Bianca MOTONEA
Clasa a IV- a A

Ștefan MATEI
Clasa a II-a D

Casa părintească, leagănul copilăriei mele

Vin iar în casa părintească
Și dorul mă cuprinde,
Mirosul-adânc de levănțică
Mii amintiri mi-aprinde.

Dragă mamă, dragă tată,
Am venit acasă acum!
Da, sunt fata voastră dragă,
Uitasem al casei parfum!

Mama mea frumoasă,
Știu că orice-ai da,
Să primești un semn acasă,
De la fata ta.

Tatăl meu cel mândru,
Că așa o fata are,
Mă primește cald,
Uitând de-a mea plecare.

Dar, părinții mei,
Iată, m-am întors
Și-am adus cu mine,
Roade din drum neguros.

Vremea a trecut,
Acum, sunt și eu adult...

Alexandra PIHA
Clasa a V-a D

Prima zi de iarnă pentru Năsturel și Sam

Fulgii de nea ca florile de cireș se jucau prin văzduh, iar plapuma albă de zăpadă se așternu. A sosit anotimpul iarna!

Într-o zi, doi căței au văzut pentru prima dată zăpada. Unul dintre ei era ca un bulgăre mic de omăt, cu ochișorii negri și rotunzi, pe care îl chema Năsturel. Celălalt, Sam, era maroniu, cu un năsuc mic și negru.

Pășeau sfios pe zăpadă, udându-și micile lor lăbuțe. Deși foarte mirați, tot au început să se distreze în zăpadă.

- Ce este această plapumă albă? întrebă Năsturel.
- Cred că este o înghețată de vanilie, răspunse Sam.

- Oare ce gust are?

- Nu știu!

- Este o singură cale de a afla, să lingem din ea.

Năsturel și Sam lingând neaua au aflat că nu este înghețată de vanilie, ci apă înghețată.

Deși era foarte frig, cei doi căței au început să facă tumbe și să se bucure de prima lor aventură în zăpadă.

Indiferent cât de curios ești trebuie să încerci și să afli dacă îți place.

Alexandra OANCEA

Clasa a II-a C

Alexandra OANCEA
Clasa a II-a C

Autoportret

Eu sunt Cristina.
Familia mea îmi spune „bubulina”.
O fetiță mică sunt,
Și îmi place mult să cânt.

Am o fire mai zglobie,
Și trăiesc în veselie.
Niciodată nu sunt tristă,
Sunt mereu o pacifistă.

Vorbesc mult o știu peră bine,
Însă nu cu orișicine,
Doar dacă sunt întrebată,
Răspund cu gurița toată.

La școală muncesc din greu,
Note bune vreau mereu.
Să învăț îmi place mie,
Vreau să am o meserie.

Sunt o fată ca oricare,
Frumușică, muncitoare,
Am încredere în mine,
Tot ce fac îmi iese bine.

Cristina PAVEL
Clasa a V-a C

Visul

Îmi amintesc și-acum,
De casa părintească,
O căsuță veche,
Cu luciri de alamă.
Când eu priveam cu drag
Pe-al ferestrei prag.
Fereastra asta cică,
Îmi aducea multă pică,
Căci, pe cât era de mică,
Avea o creangă-ntreagă cu parfum.

Visez..îmi amintesc:
Vine tata
Și mă ia în brațe.
Cu duioșie imi spune:
„Ce faci, tu, garioașa mea?
Cum îți este ziua ta?”
Mă ia în brațe,
Mă strânge cu putere,
De parcă sunt
Un mic hoinar
Care-ar vrea să scape
Din strânsoarea de oțel.

Am ieșit în curte,
O curte mare, mare,
Luminată de soare,
El apare, dispare.
Cățelușul mă vede, țopăie,
Vrea să mă sărute
Cu limbuța fină,
Ca de vatălină.
Mă întorc în casă,
Deja e noapte.
Sora mea cea mică,
râde prin bucătărie.
Mă așez la masă,
Mama mea duioasă,
Mi-aduce cina gustoasă.
Casa întreagă îmi zice
Noapte bună!

Paula CREMENESCU
Clasa a V-a D

Primăvară – dulce floare

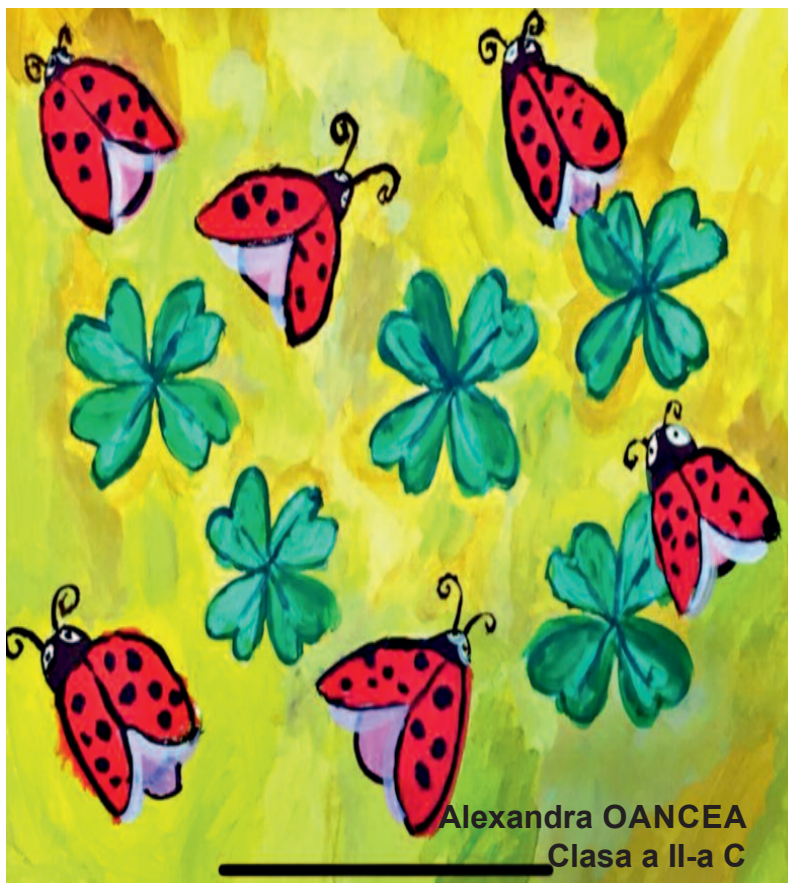
Primăvară – dulce floare,
Ai venit tu zâmbitoare.
C-un buchet de flori mărunte
Și culori sute și sute.

Ai adus cu tine-n zbor
Și un firav puișor.
Iar acest-avea pitit
După ureche un pitic.

Primăvară ai sosit
Raza caldă m-a vrăjit.
Cu gingașii ghiociei
Cu iarbă verde cât vrei.

Cu soare strălucitor,
Cu tractoare pe ogor.
Oamenii muncesc de zor,
Totul e încântător.

Raluca CONSTANTIN
Clasa a VI-a D

Alexandra OANCEA
Clasa a II-a C

Primăvara

Astăzi vine, Mărțișor !
Păsările fermecătoare
Cântă în cor,
În semn de sărbătoare.
Plăpânzii ghiociei au înflorit,
Primăvara a sosit.
Natura s-a revigorat
Cu toții ne-am bucurat.

Prier a urmat,
Ploile au dominat.
Păcăleala este acum o amintire,
Ce surâde în gândire;
Cu fiecare minut,
Care devine trecut.

O atmosferă feerică s-a așternut
Este de necrezut.
Florar, personajul principal,
Ne aduce în prim-plan,
Armonia culorilor
Și nelipsita mireasmă a florilor.

Primăvara s-a terminat,
Drumul trebuie continuat.
Din păcate va pleca,
Îmi iau rămas-bun, eu, Florescu Andreea.

Andreea FLORESCU
Clasa a VI-a A

Ștefania BADEA
Clasa a II-a E

Doar un copil

Pierde-ți gândurile într-un cufăr ascuns.
Uită-ți amintirile reci,
Fă loc pentru cele calde,
Șterge creionul strident,
Și scrie iar cu negru.
Poate, de data asta, nu mai rupi foaia
Sperând să uiți de literele scrise,

Scrise cu atâta copilărie
Și atâta neștiință.
Acum știi ce poate însemna un singur fel de culoare
Luată cu nepăsare
De un copil blocat în timp.

Sonia Ioana TĂNĂSESCU
Clasa a V-a D

Vesela primăvară

Ghiociei capătă curaj să scoată căpșoarele în lumina soarelui. Razele darnice pornesc în drumeție aducând căldură și veselie la fiecare pas.

Copiii aleargă spre poiana plină de zâne care pictează fluturii și buburuzele. Ei se cațără în falnicii fagi și urmăresc haioșii greieri.

O fetiță fugărește un fluture ca o petală albă încercând să prindă biata creatură, însă atunci când îl prinde, el spune cu un glas pierdut:

- Te rog, fetiță bună, dă-mi drumul să mă pot bucura de primăvara înmuiată în parfum de flori!

Bună la suflet, aceasta îl eliberează.

Copiii sunt foarte încântați pentru că primăvara a trezit întreaga natură la viață.

Maia ISAILĂ
Clasa a II -a C

Ioana Daria TOMA
Clasa a VI-a C

Steaua nopții

Luceafărul nopții întunecate

A sosit,

De-a lungul lungilor sate,

Ce multe basme a clădit.

Și peste feeria apusă,

Dinspre răsărit,

O stea demult condusă

De ochiul preamărit.

Luceafăr blând, călăuzește !

Spre drumul cel adevărat;

Iar nu poposește

În controversat.

Florescu Andreea
Clasa a VI-a A

Cartea

Ca o floare gingașă mi-a apărut în cale minunata carte. Mi-a luminat drumul învățaturii și mi-a deschis porți către noi aventuri. M-a ispitit să pătrund în mijlocul petalelor ei, dar nu mi-a permis să trec în lumea poveștilor fără să știu parola secretă: cititul.

Prin urmare, am luat o carte din bibliotecă și am început să citesc.

Cu timpul m-am cufundat în visare. Deodată, îmi apărui în cale litera „A”.

Salut! Numele meu este „A”. Hai să-ți arăt toți prietenii acestei cărți. Mai întâi vom merge la Domnul Cuprins, spuse frumoasa literă „A”; el ne îndrumă pe toți.

Am pornit la drum. Domnul Cuprins e un conducător pe măsură. Când îl priveam, m-a doborât soarele.

După ce l-am vizitat pe Domnul Cuprins, literele mi-au explicat că și cărțile au sentimente: când deschizi o carte și o răsfoiești, ea e mulțumită. Dacă

o îndoi, te pedepsește, lăsându-te să citești doar povești triste. Așa poate renunți la acest obicei urât.

- Litera „A”, mi-a plăcut foarte mult excursia în lumea acestei cărți! am exclamat eu.

Deodată m-am trezit. Afară soarele se arăta victorios, iar vântul răsfoia paginile cărții, parcă ar fi citit-o.

În urma acestui vis, am realizat că cea mai bună prietenă a mea e cartea. Ea nu mi-a dezvăluit încă toate secretele, dar m-a condus în lumea eroilor mei preferați. Este cea care a înrădăcinat în inima mea pasiunea de a citi.

Ana IORDACHE

Clasa a VI-a B

Ochii

Uită-te în ochii mei și spune-mi

Spune-mi dacă vezi ceva,

Afară de timpul ars fără folos.

Ce mai vezi?

Cea mai banală culoare

Exact ca povestea asta.

Dar las-o așa,

Fără început gândită,

Fără sfârșit definit.

Stârnește interes

Pentru cei ce nu o cunosc

Și ură

Pentru cei care nu mai scapă de ea.

Unii ca noi,

Uitați de soartă,

Pierduți,

Într-o mare grădină

De sentimente

aprinse

Și uitări stinse

Ce lasă scrum,

Care se împrăștie

În alte grădini

Tinere și veșnice

Vii...

Alexandra OANCEA

Clasa a II-a C

O pată neagră,

Scufundată-n durere.

Și restul?

Căprui,

Sonia Ioana TĂNĂȘESCU

Clasa a V-a D

Povestea unui globuleț

Mai este puțin până la Crăciun. Eu și familia mea ne-am gândit să mergem la cumpărături pentru că obișnuim în fiecare an să cumpărăm o decorațiune nouă pentru brăduțul nostru.

Eram tare încântată că o să adaug un globuleț nou sau o beteală sau altceva, dar eram încă nehotărâtă ce să aleg, mai ales că rafturile îmi luau ochii atunci când le priveam. Ajunși în zona decorațiunilor de Crăciun, deodată, din multitudinea de globulețe multicolore, mi-a atras atenția un globuleț mare de culoare mov. Deși, eu și surioara mea, Daria, le promisesem părinților că vom alege un singur element decorativ, văzându-l pe acela am simțit că s-a stabilit o legătură deosebită între mine și el. L-am privit ceva timp apoi am încercat să mă gândesc și la steluța pe care a ales-o Daria. Dar ceva m-a făcut să îmi întorc din nou privirea spre globulețul mov. Am avut impresia că îmi face cu ochiul, dar am crezut că mi se pare. L-am privit din nou și de data aceasta mi-a zâmbit. A durat mult să o conving pe mami să mi-l cumpere, deoarece Daria dorea steluța aurie. Mami și tati au cedat și le-am cumpărat pe amândouă.

Am ajuns acasă. Mă uit în cutia globulețului și mi se pare din nou că îmi face cu ochiul și că îmi zâmbește cu prietenie. Se pare că nimeni nu observase asta. Parcă între mine și globulețul meu cel mov se stabilise o prietenie specială pe care o simțeam și fără să îl privesc.

Ziua următoare am împodobit brăduțul și l-am așezat cu drag într-un loc potrivit astfel încât să îl pot privi mai des. Mi se părea că mă urmărește în tot ce fac. Parcă prinsese viață și mă făcea să mă simt fericită. Îl consideram deja prietenul meu.

Seara m-am așezat în pat cu gândul la noul meu prieten magic. În dimineața de Crăciun, când am de-

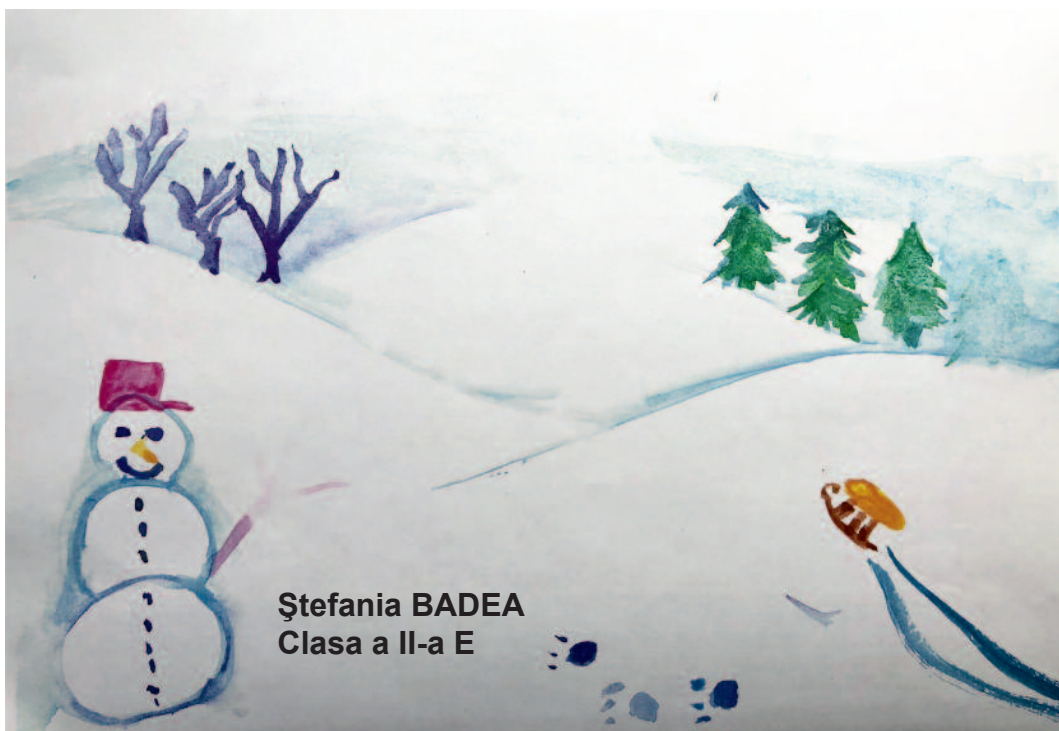
schis ochii, globulețul mov era deasupra capului meu și mi-a șoptit:

-Draga mea prietenă, vrei să te duc la casa mea?

-Aș vrea, dar unde este casa ta?

-Urmeaza-mă și ai să vezi!

Am mers cu el printr-un tunel magic, decorat cu multe globulețe, betele și steluțe și am ajuns într-o căsuță de basm. Acolo globulețul meu mov s-a transformat în Moș Crăciun. Am fost foarte bucuroasă și după ce i-am pus tot felul de întrebări mi-a spus că în fiecare an de Crăciun îmi va aduce un cadou special și m-a rugat să păstrez secretul globulețului mov. Deodată, aud vocea Dariai! „Maria! Maria! Trezește-te!”. Am deschis ochii și mi-am dat seama că fusesem într-o călătorie specială. Moș Crăciun pusese sub brăduțul nostru câte un cadou pentru

Ștefania BADEA
Clasa a II-a E

fiecare, iar eu am primit păpușa pe care mi-am dorit-o. Mi-am aruncat privirea spre brăduț și am văzut că prietenul meu mov era încă acolo. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit cu bucurie!

Eram convinsă că se va întâmpla ceva special!

Maria Claudia GIUGEA
Clasa a II-a F

GHIOCCELUL

Cum trec iarna și zăpada
Răsare micul ghiocel,
Împodobind păduri și-ograda ,
Grăbit cum altul nu-i ca el.
Așa precum e ghiocelul -
Întâia floare între flori -
Așa și noi s-atingem țelul
Să fim voioși și silitori.
Straiul alb – neprihănirea -
Citim pe-al lui parfum de flori,
Spre care ne-ndreptăm gândirea,
Așa veștmânt s-avem și noi.

Ianis NAE
Clasa a II-a F

Moș Crăciun

Moș Crăciun iar a venit
Pentru noi a pregătit,
Cadouri minunate
Și portocale aromate!
Căntece am cântat,
Poezii am recitat,
El ne-a ascultat
Noi toți l-am încântat!

Ana-Maria MARIN
Clasa a II-a F

Leagănul copilăriei

De afară,
Pare o casă normală,
Dar, de fapt, între pereții ei se află
Și bucurie și năpastă.

Fiecare cameră îți dă inspirație,
pentru a scrie o nouă creație.

Un loc unde orice gând rămâne păstrat
Și de un singur om poate fi elucidat.
Pământul sentimentelor nescrise
Care ușor pot fi distinse...

Tot din jur poate fi o amintire,
Un cântec, o poezie,
Care-ți arată orice moment pierdut
Sau unul care n-a fost petrecut.
Locul copilăriei
Și al bucuriei.

Antonia DRĂGHICI STOENICĂ
Clasa a V-a D

Primăvara

Primăvară dragă,
Ne-ai ieșit în cale
Cu ghiocel, cu iarbă verde,
Cu multă culoare.
Lună martie, gingașă
Plină de păsări și viață
Bine-ai venit pe la noi,
Cu fluturi și pițigoii.
Tu, Prier,
Fii fără ger,
Fără muguri albi de nea,
Ci doar cu flori pe podea.
În final, luna Florar,
Ne apare-n calendar,
Aducându-ne iubire,
Flori frumoase și albine.

Alexandru IONICĂ
Clasa a VI-a A

IMVELO YITHI (PĂMANTUL suntem NOI)

Dragii mei, aş vrea să vă spun povestea oamenilor, a celor mai vechi popoare de pe Pământ, povestea Codrului, povestea mea, a ta, a tuturor.....

Povestea noastră începe demult, demult, de pe vremea când ploaia picura fără zgomot şi apa aluneca tăcută prin întuneric. Era pe vremea când norii se ciocneau fără sunet, pe vremea când tot ce exista era CODRUL, singurul stăpân al Pământului etern.

A venit TIMPUL şi a aruncat peste Codru clipe, zile, luni şi ani, secole şi milenii, pentru ca măritul Codru să-şi ţeasă povestea pe trupurile copacilor.

Acum, oamenii desenaţi pe scoarţa copacilor au renăscut şi au pus stăpânire pe Pământ, crezând că este al lor, că-l pot transforma şi schimba după placul lor. Ei nu ştiu şi nu au înţeles că cel care i-a născut încă mai trăieşte şi este stăpânul de drept al planetei.

Este TATĂL lor, al oamenilor desenaţi pe scoarţa copacilor. Este CODRUL, care face ce face de mult şi va face până când scoarţa copacilor va fi plină de desenele spiritelor oamenilor, iar când pe scoarţa copacilor nu va mai exista spaţiu nici pentru un singur desen, omenirea va pieri o dată cu CODRUL atotputernic.

Există o singură diferenţă, pădurea va fi singura care va renaşte.

Acum, copacii sunt consideraţi materie primă pentru confecţionarea bunurilor materiale. Puţini oameni apreciază natura aşa cum trebuie. Din opt miliarde de oameni, o sută, cel mult, se opresc să privească Codrul.

În zilele noastre, cel mai apropiat lucru de pădure pe care îl apreciază oamenii sunt pozele photo-shopate de pe Pinterest. Parcă am uitat cu toţii povestea noastră, a naşterii noastre. Nu ne mai ştim

rădăcinile, nu mai suntem recunoscători naturii, copacilor care ne-au dat viaţă.

Codrul încă îşi păzeşte comorile, tradiţiile şi credinţele, el încă îşi păstrează omenia, lăsând timpul să arunce peste el zile şi nopţi.

Ziua, păsările zboară din copac în copac, încercând să scape de alicele vânătorilor, iar crengile se strâng în jurul pasărilor pentru a le camufla.

Noaptea, bufniţele veghează asupra naturii. Cel mai

magic loc este păzit cu sfinţenie, este mijlocul pădurii unde se află satul spiriduşilor compozitori precum Vivaldi, Mozart, Ceaikovschi, Beethoven, Chopin; toţi marii artişti care şi-au creat capodoperele muzicale fiind în strânsă legătură cu natura şi primind ajutorul necondiţionat al

Patricia SCORBUREANU
Clasa a VI-a C

acesteia.

De aceea, după ce desenul lor de pe copac s-a şters, ei au renăscut şi acum locuiesc tot în natură.

Şi incaşii, popor vechi al Pământului, încă mai cred cu tărie că fiecare mică fiinţă este un rezultat al Pachamamei, Mama Pământ. Ei şi-au pus leagănul credinţei pe muntele MachuPichu, locul energiei Incaşilor, palatul Pachamamei, centrul nesfârşitului Univers. De aici, din aceste stânci, îşi iau energia incaşii, primesc puterea şi seva PIN-ului vieţii.

Şi Zulu, poporul cel mai tradiţional şi vechi din Africa de Sud, este cel care a desenat spirite pe copaci. Ei şi incaşii sunt oamenii în cea mai strânsă legătură cu natura.

Povestea se încheie cu credinţa acestor vechi popoare: sângele nostru este seva, pielea este scoarţa, iar părul nostru reprezintă frunzele.

Andreea Lorelei BĂLŢAT
Clasa a VI-a D

Promoția 2010 -2018

Clasa a VIII-a A

**PROF. DIRIGINTE - ȚURCANU ADRIAN,
AMARIE BIANCA**

ÎNVĂȚĂTOR - NEN ION

1 BRASSAI G.Z . CSABA ANDRAS
2 BURCIU G.G . MIRUNA GEORGIANA
3 CHELU I.P . ANTONIA REBECCA
4 CIUFLEA O . MĂDĂLIN OVIDIU
5 CUCU M . BOGDAN ȘTEFAN
6 CUCU M . IULIA MARIA
7 DRAGOMIR G . ROBERTO MARIAN
8 DUMITRU C . ANDRADA MARIA
9 GHEORGHE M.C . AURA IOANA
10 Ghiban M. MATEI
11 GRĂSUNE Ș.A . MIHNEA ȘTEFAN
12 IACOB V . VICTOR GABRIEL
13 IONESCU G.A . AMALIA ANDREEA
14 IVANA G . ȘTEFANIA

15 LAZĂR M.V . MARIA TEODORA
16 LUPU N . MIHNEA IOAN MINA
17 MANEA N.R . RADU ȘTEFAN
18 MECU G.A. ARIANA ȘTEFANIA
19 MICU C . CRISTIANA IOANA
20 NEAGOE R.C . RAREȘ CRISTIAN
21 NIȚU I . IOANA CAMELIA
22 OPREA C . ANDREEA IULIANA
23 PANAITESCU F.A . LAURA TEODORA
24 STAMATIU D.N . LAVINIA ANDREEA
25 STĂNESCU C.V . TEODOR ANDREI
26 ȘERB I.G . IULIA SILVIA ȘTEFANIA
27 ȘTIRBU T.C . CARLA ELENA
28 TOMESCU A.C . ANCA TEODORA
29 TOROABĂ I.Ș . ADRIAN DANIEL
30 ZAINEA S.F . CIPRIAN GABRIEL

După 8 ani de trudă, bucurie și momente frumoase petrecute cu un colectiv drag inimii mele, cu regret spun „la revedere” gimnaziului, colegilor și profesorilor ce mi-au fost alături în fiecare moment. Am trăit împreună clipe de aur și am legat prietenii de lungă durată, lucruri pentru care vom rămâne veșnic re-

cunoscători.

Așa că adresăm un ultim „rămas bun” celor pe care îi lăsăm în urmă odată cu încheierea ciclului gimnazial!

Rebecca CHELU

Clasa a VIII-a B

PROF. DIRIGINTE - POPA FLORENTINA MIANA
ÎNĂȚĂTOR-NIȚESCU ALINA

- 1 ANGHEL M. BOGDAN ANDREI
- 2 BADEA G. ANA ALEXIA
- 3 BUCUREANU M. ALEXANDRA
- 4 BURCEA M. DUMITRU ALEXANDRU
- 5 CROITORU C.R. BIANCA MIHAELA
- 6 DUMBRAVĂ A. LUIZA IRENE
- 7 GEORGESCU M.V. DELIA MARIA
- 8 GHILENCEA V.D. MIHAIL ALEXANDRU
- 9 IORDACHE A.A. ALBERT NICOLAE
- 10 LASCU I.M. OVIDIU
- 11 LIPĂ A.I. MARIA ANDRADA
- 12 MARIA I. MARA IOANA
- 13 MARICA M. DAVID ANDREI
- 14 MARIN M.C. VLAD TEODOR
- 15 MARINESCU-ȚENȚ S.Ș. ȘTEFAN
- 16 MILITARU C.C. ANDREI
- 17 MODEL P.A. ANDREI PETRUȚ

- 18 NEDELEA N.C. CEZARA ANDREEA
- 19 NICOLAE G.I. MIRUNA MARIA
- 20 OLIVOTTO R. TIMEEA
- 21 PĂTRU O.T. IANIS ANDREI
- 22 PETRE D. GABRIELA
- 23 POPA F.A. RĂDUCU IONUȚ
- 24 SILVEANU-STĂNESCU I. ALICIA MARIA
- 25 SILVEANU-STĂNESCU I. ALEXANDRU IOAN
- 26 SOARE D. NICOLA DAIANA
- 27 STAN I. NUCU ȘTEFAN
- 28 STĂNOI D.V. RADU GABRIEL
- 29 STOIAN L.C. VLAD IONUȚ
- 30 STOIAN M.M. HARALAMBIE SEBASTIAN
- 31 TUDOR RADU C.M. ANDA GABRIELA
- 32 VLAD C. EDUARD MARIAN
- 33 VLĂSCLEANU T.C. COSMINA FILOFTEIA
- 34 ZAMFIR C.I. ȘTEFANIA ALEXIA

Gimnaziul. Acest cuvânt descrie dezvoltarea noastră de-a lungul a patru ani. Am trecut din copilărie în adolescență. Prietenii s-au format și s-au destrămat, păreri și dorințe diferite ne-au petrecut mintea, trecând la fel de repede pe cât de repede au trecut acești patru ani armonioși.

Școala a avut și zile în care ne simțeam mai bine stând acasă, dar și zile înfloritoare, care ne-au condus unde suntem astăzi. Toate roadele noastre au fost aduse de efortul dragilor noștri profesori, care au trecut peste toate greșelile noastre și și-au continuat treaba, îndrumându-ne spre un viitor strălucitor, vibrant, plin de oportunități.

Astfel, îmi asum rolul de a vă mulțumi, din partea tu-

turor, dumneavoastră domnilor și doamnelor profesoare, precum și doamnei diriginte, care ne-a „chinuit” cu limba și literatura română și în orele de informatică. Colegilor mei aș vrea să le mulțumesc personal pentru această perioadă importantă din viața mea, cu suferințe și coborâșuri. Viețile noastre de elevi nu iau sfârșit acum, însă gimnaziul ia sfârșit, iar noi ne îndreptăm mulțumiți spre o nouă etapă, cu o rădăcină bine înfipte și cu o bază puternică, obținută prin muncă și efort, pe care vom clădi noi cunoștințe și experiențe.

Anda Gabriela TUDOR RADU

Clasa a VIII-a C

PROF. DIRIGINTE - FLOREA OLIMPIA

INVATATOR - TOTEANU NARCISA

1 BĂRBULESCU B. ALEXANDRU MARIAN

2 CIOBANU M.C. MIHAELA ANDREEA

3 DAVID I. NICOLETA KARINA

4 GĂTEJ M. RADU ILIE

5 GHEORGHE I.D. ELENA DANIELA

6 ICONĂREASA C.C. IONUȚ ALEXANDRU

7 ILIESCU R.G. BIANCA VALENTINA

8 JOE S.C. SILVIU AUGUSTIN

9 LUCHIAN D.D. DENIS FLORIN

10 MACUC M. ORLANDO MIHAI

11 MARTIN M.I. LAUREN IU ANDREI Ț

12 MOGODICI L.N. JENNIFER ALEXANDRA

13 MOLAN P.T. RAFAEL CRISTIAN

14 NEGREA G. ȘTEFANIA LUCIA

15 NICOLESCU V. CRISTIANA AMALIA

16 NIȚULESCU V. ANDRA MIHAELA

17 PĂUN M. MIHAI DANIEL

18 RĂDUNEATĂ V. ANDREI

19 TORNEA I.D. DANIELA ANDREEA

20 UDROIU I.C. ANDREEA CĂTĂLINA

Finalul clase a VIII – a, un moment mult așteptat, însă totodată sosit prea repede.

Azi vorbesc despre magia prin care unele vieții au făcut posibilă strângerea tuturor amintirilor revărsându – le în sufletul nostru, reflectând asupra sa o imensă bucurie, însă totodată o durere profundă, cunoscând despărțirea de toate locurile, trăirile și întâmplările petrecute aici, în această școală.

Toate aceste sentimente ne fac să simțim o dorință arzătoare de a da timpul înapoi și a ne întoarce în prima zi de școală când totul era mult mai simplu.

Primele emoții simțite, primele clipe din viața noastră trăite cu adevărat s-au clădit în momentul în care am pășit pentru prima dată în școala pe care acum trebuie s-o părăsim. Aici am început să ne creăm o lume doar a noastră alături de colegi, cărora vreau să le mulțumesc pentru toate momentele petrecute împreună, pe care nu le vom uita, căci am fost împreună opt ani din viață, ani care nu se șterg niciodată, ci rămân întipăriți în mintea noastră.

Ce poate fi mai frumos decât primii ani de școală ? Cine poate uita mulțimea de oameni care se afla chiar aici,

așteptând intrarea noastră într-o nouă viață, plină de alegeri, eforturi, nemulțumiri, certuri, dar și de bucuri, aprecieri, prietenii.

Acum, după toți acești ani, a sosit momentul despărțirii, iar pe chipurile care cândva arătau fericire și în același timp frică de ceea ce va urma, se văd primele lacrimi ce transpun atât durerea, cât și bucuria și simpatia față de toți cei care ne-au fost alături, în inima noastră, căci momentele frumoase încep de abia de acum. Mulțumirile față de oamenii care ne-au ghidat în tot acest timp nu se pot exprima în cuvinte, căci drumul pe care l-am urmat a fost lung și întunecos, însă doamna dirigintă, în mod special, alături de ceilalți profesori au reușit să-l lumineze prin îndrumările și încurajările dumnealor.

Astfel, ajutați și îndrumați de acești oameni minunați pe care nu îi vom uita niciodată, am ajuns ceea ce suntem în prezent cu un singur gând în minte pe care toți ar trebui să ni-l asumăm, căci așa cum a spus cineva: „Pentru a schimba lumea trebuie mai întâi să te schimbi pe tine”.

Andra NIȚULESCU

Clasa a VIII-a D

**PROF. DIRIGINTE - MARTINESCU FLOAREA
INVATATOR-PROISTOESCU ELENA**

1 BARBU C. ELENA ALEXANDRA
2 BARBU D. ROBERT IONUȚ
3 CIOCOIU F. DIANA MARINELA
4 CONSTANTIN M. FABRIZO MIHAI
5 DOGARU M. MIHNEA MARIAN
6 DUMITRANA G.M. DELIA IOANA
7 GEABELEA I.C. DAVID VALENTIN
8 IONESCU A.C. IOANA TEODORA
9 IORDĂCHESCU I.S. IONUȚ CĂLIN
10 LUNGU F. RAREȘ CĂTĂLIN
11 LUNGU M.S. MARIO ANDREI
12 MANEA G. REMUS ȘTEFAN
13 MĂRTOIU F.A. RUXANDRA NICOLETA

14 MELE TEU I. PASCALIS TOMA Ș
15 NEGRU M.G. MIRCEA GABRIEL
16 PÎRLOG O. ALEXANDRU
17 PÎRLOG O. IULIA
18 PREDĂ-VÎLCU C. TEODORA MARIA
19 RATEA I. LAURENȚIU GABRIEL
20 RUSU N.C. ANTONIO GABRIEL CRISTIAN
21 SAPLAN G. ANDREI DANIEL
22 SPIRACHE G.M. CLAUDIA MIHAELA
23 STOICA M. NATALIA
24 TEIANU G.M. DIANA ALEXANDRA
25 VOICU E.M. ANDREI VLAD
26 VOICU A. GABRIEL ALIN
27 ZAHARIA M.O. ADINA MIHAELA

Rămas bun, școală dragă!

Îmi voi aminti cu plăcere fiecare moment petrecut în acest loc atât de drag mie, un loc în care pot spune că am învățat ce înseamnă să fii om. Îmi voi aminti de prima mea zi aici și voi avea mereu în minte imaginea copiilor care urmau să îmi devină mai târziu prieteni, dar și familie. Îmi voi aminti de doamna învățătoare care ne-a fost mereu aproape și care ne-a introdus în tainele scrisului și cititului, vorbindu-ne cu blândețe și îndreptându-ne spre drumul cel bun. Îmi voi aminti cu drag de toate glumițele pe care le-am auzit în acești opt ani minunați și de surâsul colegilor ce se auzea adesea în pauze. Mai cu seamă, îmi voi aminti de doamna dirigintă, căreia sunt mândră să îi spun „a doua mamă. Nu voi uita niciodată cum vocea ei caldă reușea să ne pătrundă sufletele doar printr-un simplu “Bună ziua, copii!” sau cum zâmbetul ei larg ne descrețea frunțile ori de cât ori eram triști.

Voi fi veșnic recunoscătoare pentru toate învățăturile dobândite și pentru modul în care profesorii m-au făcut să iubesc fiecare materie. Le mulțumesc tuturor cadrelor didactice pentru faptul că nu m-au învățat doar lecțiile din materia pe care o predau, ci mi-au oferit, de asemenea, sfaturi prețioase de care îmi voi aminti peste ani și ani și voi râde în sinea mea, spunând „Avea dreptate!”. Colegilor mei le mulțumesc pentru simpla lor prezență și pentru susținerea pe care am simțit-o mereu din partea lor. Este

adevărat că nu ne-am înțeles perfect întotdeauna, însă am învățat să ne înțelegem și să ne ajutăm la nevoie, nu să ne judecăm copilărește. Nu în ultimul rând, vreau să îi mulțumesc în mod deosebit doamnei diriginte pentru care nu există suficiente cuvinte de laudă ce pot încununa implicarea și dragostea dănei față de întreaga noastră clasă.

O stimez pentru răbdarea de care a dat dovadă și pentru toate pildele oferite, dar și pentru că ne-a acceptat cu bune și cu rele, iertându-ne toate năzbâtiile făcute. Acum, ajunsă la finalul clasei a opta, vreau să îi mărturisesc că va ocupa mereu un loc special în sufletul meu și că o voi vizita cu inima deschisă ori de câte ori voi putea. De asemenea, îi cer iertare pentru toate momentele în care eu și colegii mei am întristat-o prin faptele noastre. Mi-ar plăcea ca într-o bună zi, atunci când vom fi adulți, să ne reîntâlnim și să fie mândră de realizările noastre. Sper că vom rămâne o amintire frumoasă în sufletul său și dacă s-a întâmplat ca uneori să nu ne ridicăm la nivelul așteptărilor, vrem să știe că ne pare sincer rău.

În încheiere, aș dori să spun doar atât: „Mulțumesc, dragi colegi, mulțumesc, stimați profesori, mulțumesc, iubită doamnă dirigintă, mulțumesc, școală dragă!”.

Ruxandra-Nicoleta MĂRTOIU

Clasa a VIII-a E

**PROF.DIRIGINTE - DOVLEAC MANUELA
ELENA**

ÎNVĂȚĂTOR- COSTACHE FELICIA

- 1 ANGHEL N. MARIA ISABELLA
- 2 ANTONIE B.I. SORINA ANDREEA
- 3 AVRAM G. LARISA MARIA
- 4 BĂRCAN M.G. MARIUS CATALIN
- 5 BUCUROIU C.V. COSMIN ALEXANDRU
- 6 CRISTEA D.A. GEORGE CRISTIAN
- 7 DUMITRACHE I. IOANA ALEXIA
- 8 ILIE C.L. ALEXANDRU GABRIEL
- 9 IONAȘCU L. RAREȘ ANDREI
- 10 IVANA C.L. ADNANA
- 11 MANOLESCU I. MARTIN VICTOR

- 12 MONDOC N.S. RALUCA IOANA
- 13 NIȚĂ M.S. MARIA CRISTINA
- 14 NEAGU M.A. TEODOR ADRIAN
- 15 NEDELEA F. GABRIEL LEONARD
- 16 NUNVEILER I.L. IOANA EUGENIA DENISE
- 17 OPREA M. ALEXANDRA
- 18 PĂTRU I. ANDREI GEORGE
- 19 RADU P.N. MARIA ALEXANDRA
- 20 RUȘANU P.D. DAVID MARIN
- 21 SANDU I. CONSTANTIN CĂLIN
- 22 STANCIU D.M. MARIO ADRIAN
- 23 STANCIU I.D. CARLA ȘTEFANIA
- 24 STANCU I. CONSTANTIN PETRU
- 25 TUDOR V.G. ANA MARIA
- 26 ȚUCĂ D.I. FLORIN ALEXANDRU

Emoții....

Efemeritatea timpului este măsurată în anii de școală care au trecut ca o iluzie în viața noastră, lăsând amintiri frumoase și de neuitat. Sunt momentele simple care ne-au unit, aceleași emoții dinaintea testelor, bucuria comună a realizărilor fiecăruia dintre noi, mâna de ajutor pe care am oferit-o când aveam nevoie, primele prostii făcute împreună, primii prieteni pe care îi considerăm familie, micile certuri care păreau colosale, dar în ochii profesorilor erau banale, tipice gimnaziului. Au fost perioade când așteptam cu nerăbdare să creștem și să ne facem alți prieteni, dar acum când suntem în pragul sfârșitului de școală generală, ne-am maturizat și ne-am dat seama că am crescut împreună și că ne cunoaștem atât de bine încât ne va fi dor să ne

mai consultăm între noi.

În toți acești ani, am fost îndrumați de profesorii care ne-au oferit sfaturi, de părinții care ne-au susținut indiferent de situație și care s-au implicat în educația noastră și am fost ghidați de doamna dirigintă care a avut un rol important în dezvoltarea noastră de-a lungul acestor ani. Suntem recunoscători colectivului de profesori care ne-a instruit atât de bine și care a contribuit la formarea noastră ca elevi și ca oameni.

Toate acestea fac parte din ceea ce a însemnat ciclul gimnazial pentru clasa a VIII-a E, care va rămâne ca o amintire frumoasă peste timp.

Adnana IVANA

Retrospectiva unei directoare

A venit în Școala Nr. 11, Pitești, actuala „Mihai Eminescu” de la începuturile ei, cu soarele venit în piept, cu energia și voința unui cadru care a știut să se impună. A venit din Brebeni, județul Olt, spre a rămâne aici unde a condus-o destinul profesional.

În Pitești, în această școală, a funcționat cu dăruire și seriozitate, rămânând fidelă instituției și muncii sale.

Profesoară de istorie, director adjunct din 1978 până în 1989, Costiana Pârvu a fost un om permanent activ deschis și dispus pentru a rezolva problemele care se ridicau în fața sa. Preocupată de o bună desfășurare a procesului instructiv-educativ, a urmărit cu atenție activitatea elevilor, încurajându-i în pregătire, apreciindu-i. Autoritară și demnă, știa să îndeplinească generozitate cu exigență, să se apropie de elev, să coboare la nivelul său.

O calitate deosebită înțelegerea omului-o determina să fie mereu lângă toți colegii, lângă oamenii cu care lucra, părinți, autorități publice. Nu ezita niciodată să dezvăluie aspectele negative, dar o făcea discret, fără malițiozitate. Cunoștea sufletul copilului sau al cadrului didactic, găsea un gest, un cuvânt pentru a aprecia activitatea cuiva sau pentru a o dezaproba. Considera că omul trebuia încurajat pentru meritele sale, de aceea nominaliza elevi sau cadre cu rezultate deosebite la concursuri școlare, încerca să le ofere satisfacția muncii. Păstra o frumoasă relație cu părinții, fiind mereu echilibrată, sublinia cu tact meritele cadrelor.

Prezida consiliile profesionale cu eleganță și inteligență, fiind preocupată și mândră de prestigiul școlii și al cadrelor. Reușea să păstreze o atmosferă aristocratică în cancelaria numeroasă a școlii și a condus instituția foarte bine în perioada îmbolnăvirii și dispariției profesoarei Marieta Ștefănescu, directoare plină. Preocupată de modernizarea bazei tehnico-materiale, a lucrat mult împreună cu echipele de cadre, la realizarea cabinetelor școlare această acțiune fiind în vogă

în vremea aceea. A lucrat la realizarea cabinetelor de istorie-geografie, biologie și limbă română.

Prin bunăvoința directorului Muzeului Județean de Istorie, profesor universitar doctor-Radu Stancu, a reușit să obțină de la București șaisprezece panouri în sticlă, de istorie a literaturii române, realizând un cabinet pentru care a fost felicitată de Ministrul Învățământului, Ion Teoreanu.

Mereu activă - o flacără intensă - profesoara Costiana Pârvu a primit delegații din țară și de peste hotare (Japonia), personalități precum Gabriel Țeplea, Nicolae Manolescu, Ion Teoreanu, Alexandru Mironov, Ștefan Cazimir, Ion Puiu Stoicescu.

De toate și-a amintit cu drag fosta directoare atunci când a luat cuvântul la 15 ianuarie 2016, în Sala Eminescu, la sărbătorirea celor cincizeci de ani de la înființarea școlii.

Relația cu familia a fost extraordinară; aceasta avea la bază iubire și respect, dăruire.

Intens preocupată de existența soțului și a copiilor, a devenit stâlpul casei după decesul neașteptat al aceluia alături de care a pornit în viață. Și-a ocrotit copiii, și-a iubit familia, nora și nepotul de care era mândră. Sunt atâtea amintiri coplesitoare care ar putea deveni paginile unui jurnal! Avea umor și farmec doamna Pârvu : „Pe mine de ce nu m-ai trecut în această rubrică?” m-a întrebat, observând personalitățile despre care am scris”. Pentru că este „In memoriam”, doamnă directoare! Să trăiți cât mai mult!!!”.

Da. A venit vremea retrospectivei și pentru dumneai. Nu știu dacă am scris totul, dar am resimțit totul și am revăzut-o pe Costiana Pârvu, fosta directoare cu suflet frumos care și-a iubit nespus școala, cadrele, copiii și părinții. Au rămas puțini aceia care au cunoscut-o, dar aceia care suntem ne amintim cu drag de imaginea demnă, elegantă și caldă a profesoarei Costiana Pârvu care a plecat cu florile zăpezii la sfârșitul lui februarie, 2018.

Renata ALEXE
Martie, 2018

Harry Potter

Seria Harry Potter este alcătuită din opt volume și este cunoscută și apreciată în întreaga lume. J.K. Rowling a publicat prima carte în 1997, titlul câștigând o imensă

popularitate și un real succes, precum toate volumele. Cărțile s-au vândut în mai mult de 450 milioane de exemplare și au fost traduse în 63 de limbi.

Povestirea se bazează pe lucruri fantastice, acțiunea se petrece în cea mai mare parte la Hogwarts, Școala de Magie, Farmece și Vrajitorii pentru Vrajitori și Vrajitoare. Personajul principal este Harry Potter, căruia i se alătură prietenii săi Ron Weasley și Hermione Ganger.

Harry Potter este un tânăr vrăjitor, ai cărui părinți au fost uciși de Voldemort, un vrăjitor care aparține de partea întunecată și dorește să stăpânească lumea vrăjitorilor.

Ron Weasley provine dintr-o familie numeroasă de vrăjitori și vrăjitoare. Este amuzant, dar și loial prietenilor săi. Hermione Ganger provine dintr-o familie strictă și aceasta este

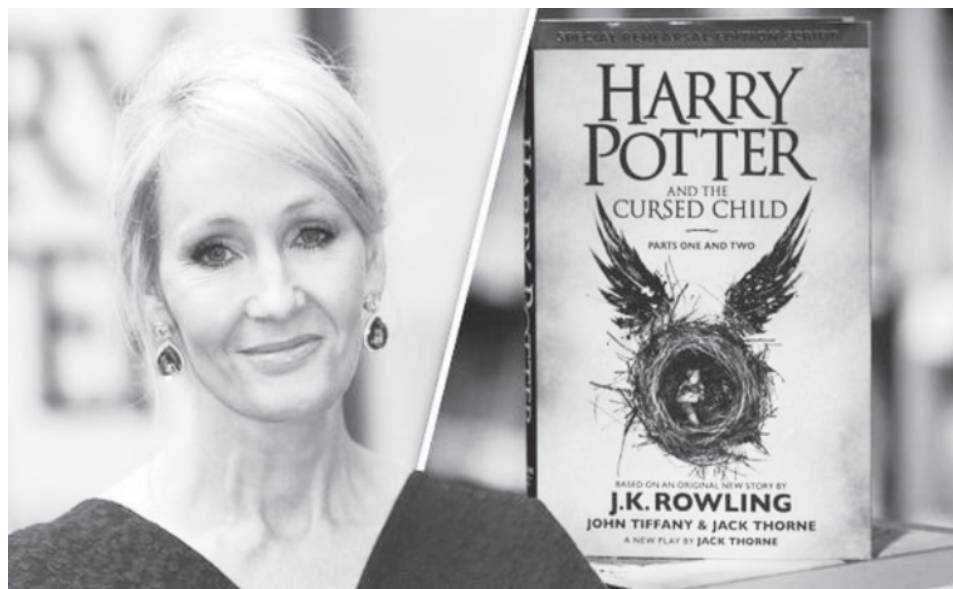
atrăsă de minunățiile magiei. Cei trei se cunosc în trenul ce duce la Școala Hogwarts după ce toți sunt sortați în Casa Cercetașilor de jobenul vorbitor; aceștia leagă o prietenie strânsă.

Ideea pentru Harry Potter i-a apărut în minte lui J. K. Rowling în timp ce se afla în tren în anul 1990. În anul 1995 aceasta a terminat primul volum „Harry Potter și Piatra Filosofală” și a fost publicat prima dată în Marea Britanie. „De la 6 ani am început să scriu încontinuu, dar

niciodată nu am fost entuziasmată de vreo idee. Pur și simplu stăteam și mă gândeam pe parcursul celor 4 ore, așteptând trenul întârziat și toate ideile mi-au venit în minte, iar ideea cu băiatul

cu păr negru, cu ochelari și care habar nu avea că este vrăjitor, a devenit tot mai reală pentru mine” a declarat J.K. Rowling, scriitoarea necunoscută care a cunoscut succesul

după publicarea primului volum.

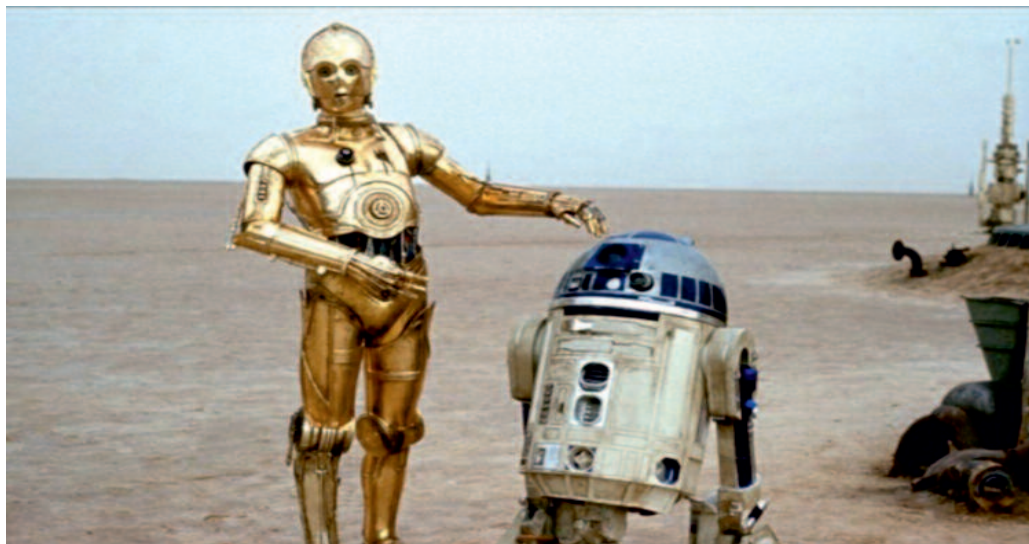
Ștefania GHIOLD
Clasa a VI-a C

Războiul Stelelor

„Războiul Stelelor” este filmul meu preferat, pentru că îmi place genul SF și este primul film din acest gen pe care l-am văzut vreodată.

Toată acțiunea filmelor se petrece în

jurul personajului Anakin Skywalker.

În episodul I, evenimentele îl găsesc pe Anakin Skywalker trăind împreună cu mama sa, Shmi Skywalker, pe planeta Tatooine, fiind sclavii unui mic afacerist pe nume Watto. Acțiunea ia o altă întorsătură când pe planeta sa aterizează de urgență, din cauza unei scurgeri la motor, Qui-Gon Jinn cu padawanul său Obi-Wan Kenobi și cu regina planetei Naboo, Anakin se oferă să-i ajute și chiar îi cazează în umila lui locuință.

Anakin ajunge să fie eliberat de Qui-Gon Jinn care îl ia cu el pentru a deveni Jedi.

În episodul II, acțiunea se petrece cu 10 ani mai târziu unde republica nu trece prin cele mai bune momente, deoarece din ce în ce mai multe planete se desprind de republică alăturându-se Confederației sistemelor independente, iar Anakin descoperă că mama lui a fost omorâtă de Tusken Raiders.

În episodul III, republica este înlocuită de imperiu, marele masacru Jedi este pus la cale de Lordul Darth Sidious prin ordinul 66, iar Anakin Skywalker devine mâna dreaptă a

Împăratului (Darth Sidious) cunoscut în celelalte 3 episoade ca Darth Vader.

Episoadele amintite mai sus prezintă o acțiune ulterioară următoarelor trei filme apărute. Acest lucru s-a datorat faptului că fanii au fost atât de încântați de subiectul filmelor, încât regizorul George Lucas a creat o nouă serie de trei filme, prin care a vrut să povestească acțiunile și viața unor personaje. După acest lucru, filmele au fost numerotate din nou, în funcție de acțiunea prezentată.

Eroul meu preferat și unul dintre personajele principale este Luke Skywalker, fiul lui Padmé Amidala și al lui Anakin Skywalker. El are o soră geamănă pe nume Leia Organa. Moare în episodul VIII (Ultimii Jedi). Acesta ajunge ca și tatăl său un cavaler Jedi, ajungând în cele din urmă să își învingă propriul tată.

Cavalerii Jedi au o filosofie de viață foarte interesantă, deoarece, indiferent de necazurile prin care trec, ei încearcă să găsească o soluție pentru toate problemele. Jedi sunt mereu în conflict cu Lorzii Sith și această luptă dintre Bine și Rău nu se va sfârși niciodată.

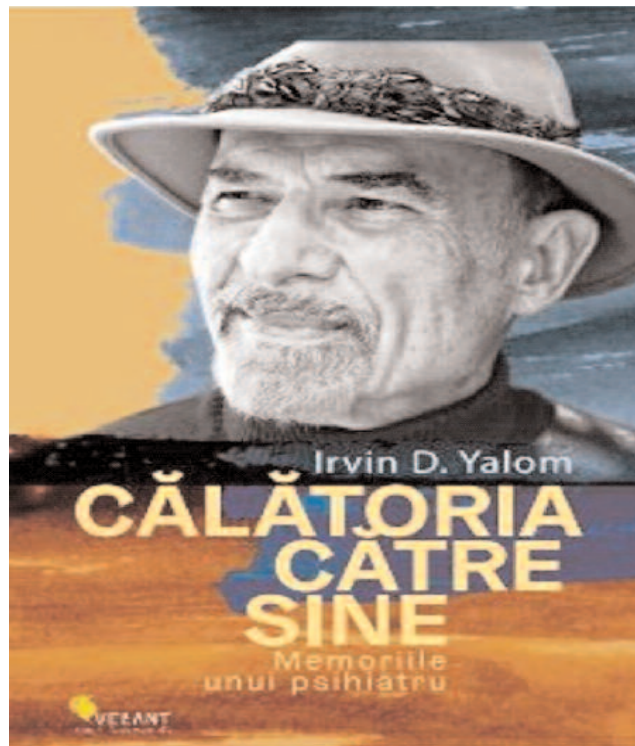
Robert VOICU
Clasa a VI-a D

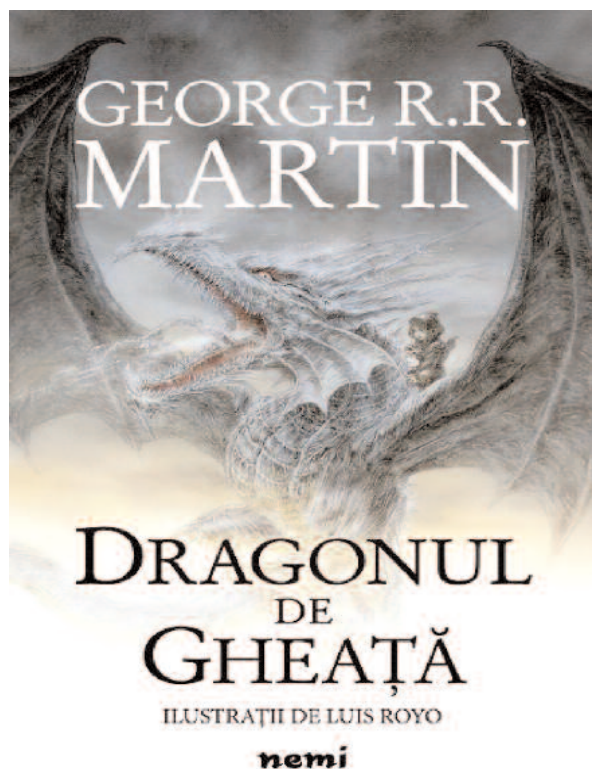
Top 5 cărți pe care nu trebuie să le ratezi în 2018

Călătoria către sine – Irvin D. Yalom

Irvin D. Yalom este unul dintre cei mai iubiți autori contemporani care, de această dată, își surprinde publicul cu volumul autobiografic „Călătoria către sine”. Psihiatrul face o radiografie emoționantă a vieții sale și ne prezintă parcursul său, obstacolele, iubirile, dezamăgirile și victoriile. Prin această carte, Yalom ne arată că și psihiatrii traversează aceleași drumuri grele către sine, ca orice om obișnuit. Irvin D. Yalom este profesor emerit de psihiatrie la Universitatea Stanford și practică această meserie în San Francisco și Palo Alto. Iubirea pentru scris l-a împins să ofere publicului numeroase volume de ficțiune și nonficțiune.

Dragonul de gheață – George R.R. Martin

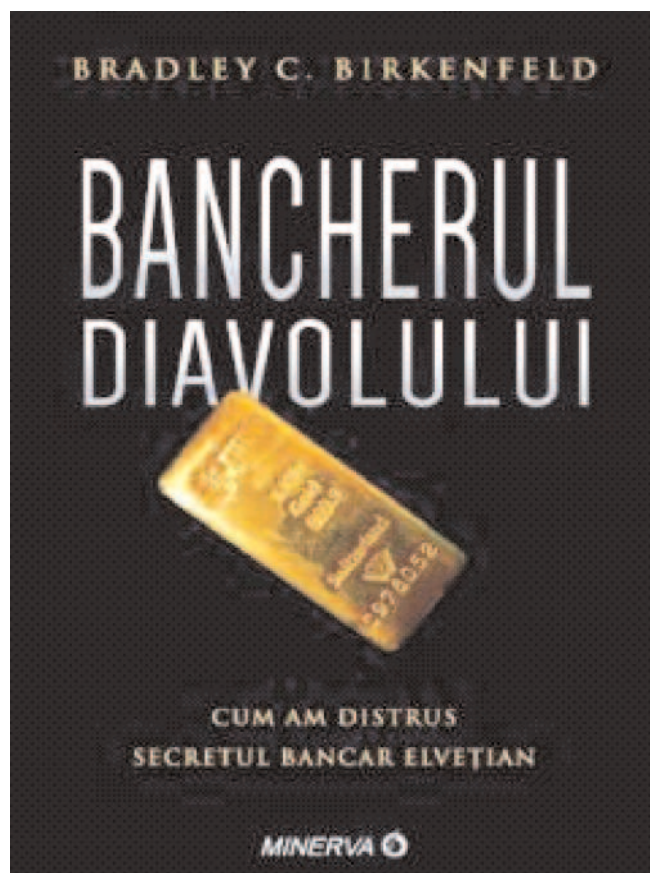

Celebrul autor al cărților care au inspirat serialul „Urzeala Tronurilor”, vine cu o poveste emoționantă pentru cititorii mai tineri. Durițea anumitor scene nu lipsește din cartea „Dragonul de gheață”, dar povestea are la bază curajul și sacrificiul. Ilustrațiile minunate ale artistului Luis Royo îmbogățesc povestea captivantă și emoționantă a unei tinere fete și a dragonului său. Adarei nu îi este teamă de dragonii de gheață pe care oamenii nu au curajul să-i îmblânzească. Când avea doar patru ani, Adara a atins un dragon, iar la cinci ani a zburat prima oară pe spatele lui înghețat. Apoi, când a împlinit șapte ani, într-o zi liniștită de vară, mai mulți dragoni feroși s-au abătut deasupra fermei unde locuia Adara. Legende spun că doar un copil al iernii poate salva lumea de la distrugere. Cartea poate fi citită și de adulți, acțiunea având loc pe același tărâm magic din seria „Cântec de gheață și foc” care stă la baza serialului.

Bancherul diavolului – Bradley C. Birkenfeld

Bani. Trădare. Corupție. Răzbunare. „Bancherul diavolului” spune povestea celui mai mare caz de fraudă fiscală din istoria finanțelor. Bradley Birkenfeld, autorul cărții, a fost bancher privat care a lucrat la cea mai mare bancă din lume, UBS. Banca unde bogătașii lumii își ascund milioanele de ochii autorităților fiscale într-o rețea secretă și complexă de conturi cu parolă și companii offshore. Birkenfeld a descoperit că cei din conducere voiau să dea vina pe el pentru nesăbuițele clienților. Atunci, a fost momentul când bancherul a denunțat situația guvernului american. Peste 15 miliarde de dolari au fost recuperați pe baza informațiilor fără precedent ale lui Birkenfeld. Cu toate acestea, bărbatul n-a scăpat de justiție și a fost acuzat de Departamentul de Justiție al SUA de conspirație. Bancherul a stat 30 de luni după gratii, iar după ce a ieșit din închisoare a avut parte de o surpriză uriașă.

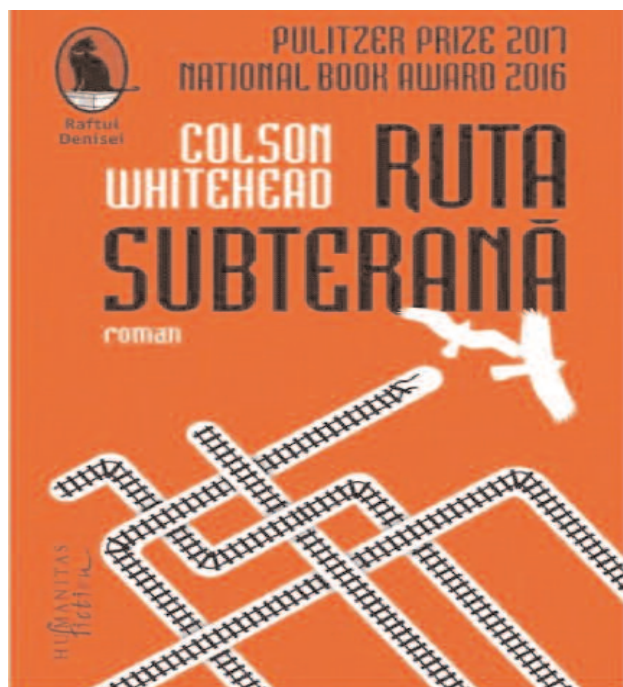
Fiica lui Stalin – Rosemary Sullivan

Autoarea Rosemary Sullivan le propune cititorilor o biografie uluitoare a singurei fiice a lui Iosif Vissarionovici Stalin. Svetlana Allilueva și-a petrecut tinerețea între zidurile Kremlinului și a fost ferită de grijile de zi cu zi. Cu toate acestea, rând pe rând i-a pierdut pe toți cei care i-au fost apropiați. Mama, doi frați, mătuși, unchi și un iubit de două ori mai în vârstă decât ea, cu toții au dispărut. Abia după ce tatăl ei a murit, Svetlana a aflat de atrocitățile comise de acesta, așa că a fugit în Statele Unite ale Americii, lăsând în urmă doi copii. America nu a fost mai blândă cu ea, iar femeia a murit în cele din urmă în sărăcie. Romanul lui Rosemary Sullivan are la bază documente din arhivele KGB, CIA și ale guvernului sovietic, dar și mărturiile urmașilor Svetlanei.

Ruta subterană – Colson Whitehead

„Ruta subterană” a fost considerat cel mai bun roman de ficțiune în 2016 și a primit National Book Award și Andrew Carnegie Medal for Excellence. În 2017, lista premiilor a continuat cu Pulitzer Prize for Fiction și Arthur C. Clarke Award. Personajul principal este Cora, o sclavă de culoare care reușește să evadeze dintr-un lagăr. Își dorește să ajungă în Nordul Statelor Unite și pornește într-o călătorie inițiativă. Colson Whitehead îmbină în această carte adevărul istoric și fantezia. Autorul scoate la iveală obsesiile unei țări, fețele naturii umane și relațiile dintre oameni într-o societate bazată pe injustiție.

Robert Voicu
Clasa a VI-a D

Razboiul care mi-a salvat viața - K. B. Bradley

Acest roman apărut în anul 2016, la editura Arthur, se bucură de un real succes în rândul tinerilor cititori, dar și în rândul adulților, cu toții fiind fascinați de subiectul emoționant al cărții, de semnificațiile paradoxale ale acestuia, semnalate chiar de titlu: un război care salvează? „Razboiul care mi-a salvat viața”, de Kimberly Brubaker Bradley a primit premiul Newbery Honor 2016, fiind o carte foarte discutată în rândul adolescenților..

Este povestea unei fete de vârsta voastră, dragi cititori, care reușește să învingă destinul nedrept și să-și traseze un alt drum în viață. Născută cu un defect, „picior congenital” află ea mai târziu, Ada este închisă de mama ei în camera în care locuiesc, fără să aibă voie să iasă vreodată afară. Singurele ei legături cu lumea sunt fereastra prin care privește strada și fratele ei mai mic, de care are grijă, în ciuda defectului ei. Cum va putea această fetiță de 11 ani să scape din celula ei? Cum se va transforma? De unde are ea atâta putere? Veți vedea, citind cartea, lumea descoperită de Ada, cu lucruri pe care noi nu le luăm în seamă, precum iarba, florile, vântul, lumina soarelui. Ada va descoperi cu ocazia pe care i-o oferă războiul că este o ființă puternică, iubită, demnă de a fi iubită și admirată. Cine o ajută? O femeie care uitase și ea ce e iubirea, dar care învață alături de cei doi copii ce înseamnă familia. Toate aceste transformări sufletești sunt prezentate pe fundalul războiului, Al Doilea Război Mondial, despre care veți înțelege mult mai multe citind această carte. Veți afla cum oamenii cred că războiul nu va ajunge niciodată la ei, cum încep să se teamă treptat și cum, mai apoi, învață să trăiască cu rații de mâncare, să se refugieze noapte de noapte într-un adăpost săpat în pământ. Ba chiar apar și spionii și eroina noastră se va confrunta cu o astfel de situație.

Cea mai tulburătoare relație este însă cea dintre fată și mama ei. Acesta este creată de autor ca să scoată

în evidență puterea Adei, lupta cu destinul. Dragostea de mamă se dovedește a fi în altă parte, dar Ada va putea cu

greu să accepte iubirea.

Vă recomand cu tărie să citiți o carte care lasă urme în personalitatea fiecărui cititor, care ne învață să prețuim iubirea familiei, să avem curaj și încredere în puterile noastre.

Prof. Iris TĂNĂSESCU

Jocul didactic - mijloc de activizare a elevilor în lecțiile de matematică

„...copilul imaginează, rejoacă o lume reală în scopul de a cunoaște mai bine, de a-și lărgi orizontul de cunoaștere, de a-și forma anumite deprinderi.” (Ioan Cerghit)

Este astăzi unanim acceptată ideea că jocurile constituie o excelentă școală a educației, a conduitei, a fan-teziei, a imaginației, a energiei. Jocul formează atenția, spiritul de observație, perseverența, îndemânarea, ordinea, abilitatea, perspicacitatea, dârzenia, promptitudinea, contribuind astfel la dezvoltarea și antrenarea capacităților fizice și intelectuale, a trăsăturilor de caracter. Prin joc, copilul învață cu plăcere, devine interesat față de activitatea ce se desfășoară, cei timizi devin, cu timpul, mai volubili, mai activi, mai curajoși și capătă mai multă încredere în capacitățile lor, mai multă siguranță și rapiditate în răspunsuri.

În rezolvarea problemelor jocul didactic poate fi folosit încă de la compunerea și rezolvarea problemelor după imagini mobile.

Așa zisele probleme-acțiuni pot fi rezolvate de către elevi jucându-se: cine va respecta regulile jocului, va găsi repede răspunsul la problema dată. Spre exemplu:

„Rezolvă problema mea” – este un joc antrenant prin care se urmărește îndeosebi formarea deprinderilor de rezolvare și compunere rapidă și corectă a problemelor.

Sarcina didactică este efectuarea și compunerea problemelor cu una, două operații.

Pentru joc, fiecare elev va avea o problemă scrisă, o hârtie și creion.

Se împarte clasa în două echipe. La semnalul de începere a jocului, fiecare elev va trebui să rezolve pe hârtie o problemă primită. Câte un reprezentant de-

semnat din fiecare grupă, hotărât prin tragere la sorți, vine în fața clasei.

Cei doi își dau mâna și fac schimbul de probleme rezolvate. Fiecare va citi cu voce tare (pe rând) problema primită de la adversar și la același semnal vor începe rezolvarea ei.

Aprecierile se fac cu participarea echipei adverse. Se va acorda punctajul în funcție de răspunsurile date. După ce jocul se repetă de trei – patru ori, se totalizează rezultatele obținute, echipa câștigătoare fiind cea care obține punctajul cel mai mare. Pentru rezolvarea corectă a problemei se penalizează echipa din care face parte respectivul participant. Jocul se poate ușura sau complica în funcție de posibilitățile clasei.

„Continuă problema mea!” – este un alt joc, care vine, oarecum, în completarea primului.

Clasa este împărțită pe echipe (rânduri de bănci). Se fixează o anumită ordine pentru fiecare echipă (elevul

nr. 1, elevul nr. 2). Elevul nr. 1 primește o hârtie pe care începe o problemă (simplă, compusă, care se rezolvă prin anumite operații – cerințe stabilite).

După scrierea primei propoziții trece hârtia elevului nr. 2, acesta elevului nr. 3, până când se termină și de rezolvat problema. Se lucrează concomitent la cele trei echipe. Echipa care a compus și rezolvat corect problema, ținând cont de cerințele impuse, câștigă jocul. Se pot atribui puncte în plus pentru ordine, scriere corectă, așezare în pagină și altele.

Copiii sunt solicitați să-și concentreze atenția, să gândească repede și corect, să participe activ la reușita jocului, dezvoltându-le spiritul de înțajutorare, de dragoste și atașament pentru colectivul sau echipa din care fac parte.

Prof. înv. primar Nadia PANTAZICĂ

CUPRINS

3	Editorial
4	Invitatul revistei
6	Lumină lină
8	Caligrafii pe nisip
39	Din viața școlii
44	In memoriam
45	Știați că...
47	Curiozități
50	Didactica